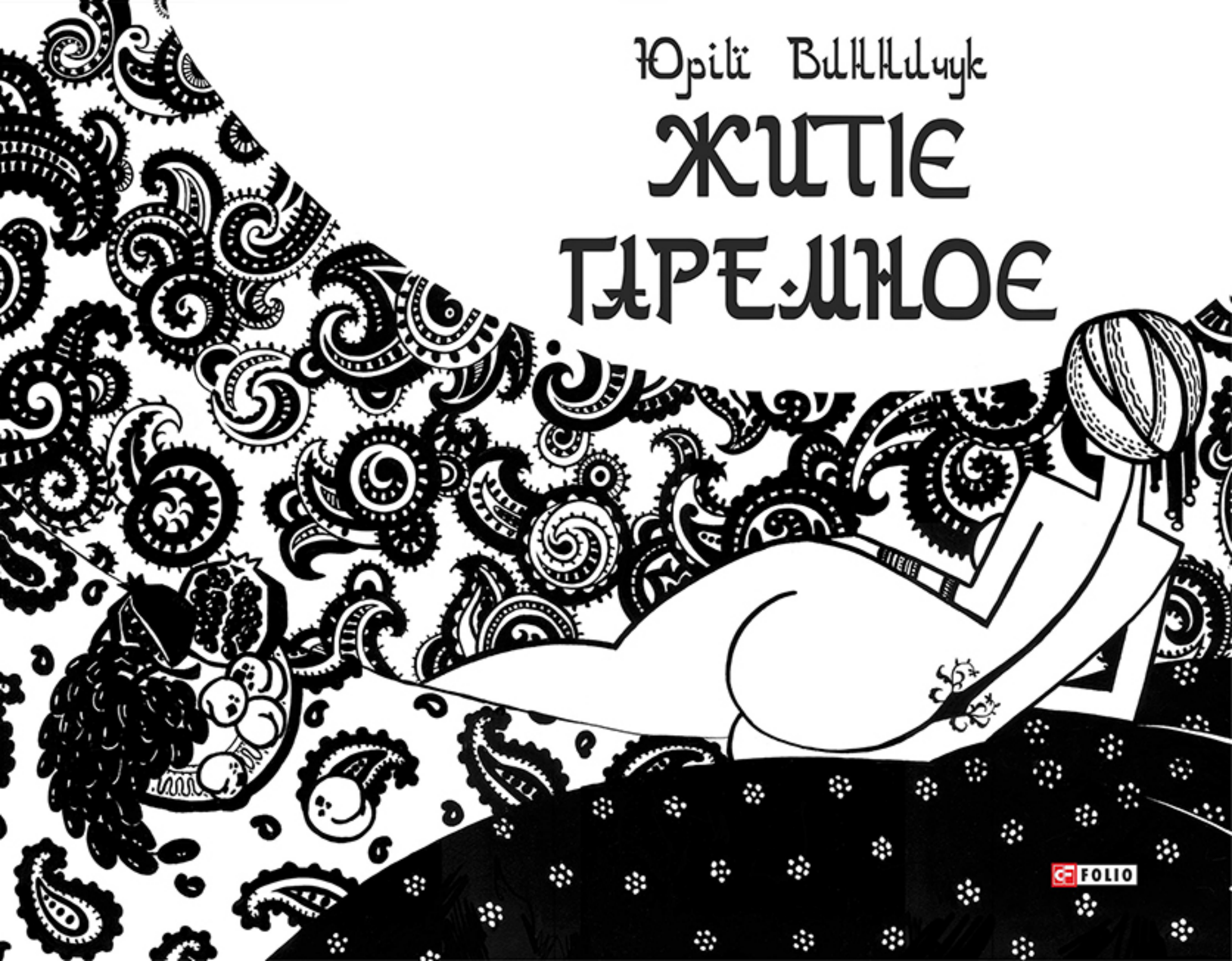
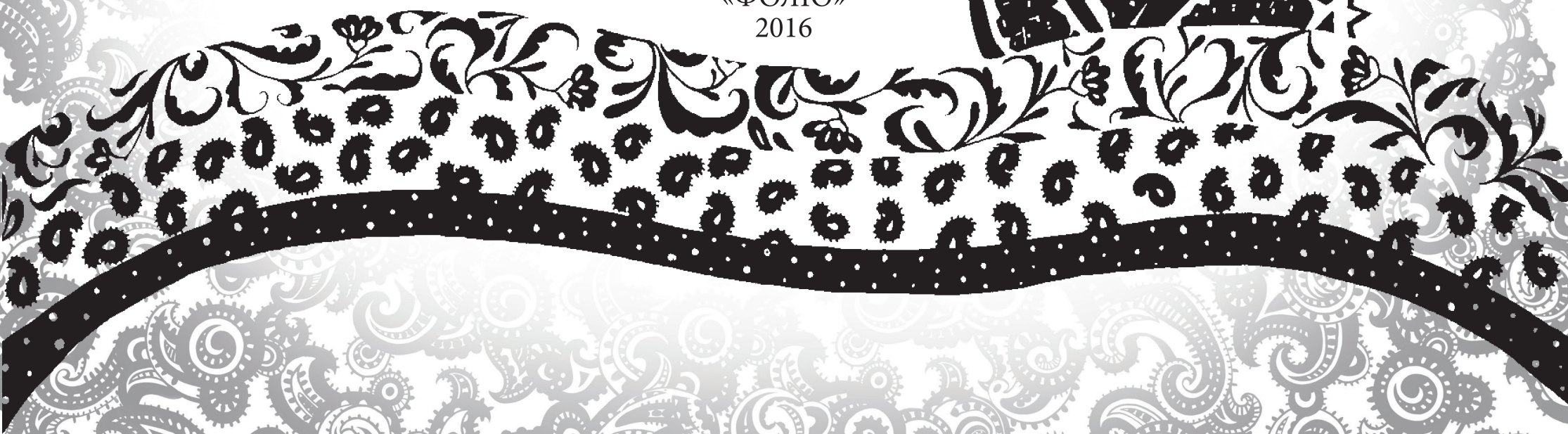

Юпиті Виллелуык
ЖУТИЕ
ТАРЕМНОЕ

Юрлї Блїлїчк
ЖУТІЄ
ТАРЕШЛОЄ

Харкїв
«ФОЛІО»
2016

ББК 84(4УКР)
В48

Художник-ілюстратор С. Є. Фесенко

Винничук Ю. П.

В48 Житіє гаремноє / Юрій Винничук; худож.-іл. С. Є. Фесенко. — Харків: Фоліо, 2016. — 190 с.: іл.

ISBN 978-966-03-7638-0.

Свого часу цей твір наробив багато галасу і навіть спричинив скандал. Надруковані у львівській газеті «Post-Поступ» під назвою «Житіє гаремноє», «щоденники Роксолани» збурили «свідому» українську інтелігенцію. І мало хто зрозумів, що це літературна містифікація, настільки достовірним виглядав текст. Отже, представляти цю легендарну і скандальну книжку нема сенсу — вона вже давно відома читачам. А тепер виходить у подарунковому виданні.

Тому залишаємо тільки одну засторогу: дітям до 12-ти не читати.

ББК 84(4УКР)

ISBN 978-966-03-7638-0

© Ю. П. Винничук, 1996, 2016
© Ю. В. Макаров, передмова, 2016
© С. Є. Фесенко, ілюстрації, 2016

ЗІСЛІВ

Сам по собі людина-оркестр, Юрій Винничук завжди сприймався якось осторонь усіх масових (скажімо відверто, умовно масових) процесів і течій Укрсучліту. Для так званої «серйозної» літератури він надто яскравий, несподіваний і часами — точніше, майже завжди — ку-тастий і неполіткоректний, для мейнстріму це надто вже якісна проза.

Самому Винничукові до літературних розкладів байдуже. Він лавреат усіх можливих внутрішньоукраїнських премій, його книжки перекладені на десяток мов у країнах кількох континентів, включно з літературоцентричними Британією, США, Францією, Німеччиною etc., він працює в усіх жанрах, більше нього цитують у побуті хіба що Подерв'янського і, головне, він має стійкий корпус відданих шанувальників, які гарантовано полюватимуть на кожен його роман, кожен нон-фікшн і кожен есей.

Іншими словами, Винничук самодостатній.

В цьому є свої мінуси. Від письменника, який заліз на індивідуальну гору визнання та успіху, вже ніби не чекають, що він чимось здивує. Навіть суперпровокативне «Танго смерті» кілька років тому було сприйняте як належне, хоча мало би викликати якщо не в соціумі, то хоча б у навкололітературному середовищі хвилю суперечок, дискусій, можливо, звинувачень у надто вільному поводженні з історією. Не викликало або майже не викликало. Винничук залишається сам на сам зі своїм читачем і, схоже, в цьому товаристві йому комфортніше за все.

Такій «самотності в натовпі» є, можливо, кілька додаткових пояснень. Наприклад: Винничук — принциповий львів'янин (хоча народився й сформувався у Франківську). На відміну від інших представників того самого «Станіславського феномену», він не став більш «Києвоцентричним». Можна регулярно їздити до столиці й східніше, активно брати участь у всіляких культурних заходах, але давати зрозуміти, що ти оцінюєш життя країни

зі свого, львівського пагорба. Львівська оптика проявляється не лише в тематиці та антуражі романів і документальних розвідок, не лише в регіоналізмах і побутових деталях у тексті, а й у специфічній поставі, інтонації, виразі обличчя, коли людина сміється, іронізує або, навпаки, сердиться, обурюється, зберігаючи те, що особливо цінують британці, — *stiff upper lip* (буквально — «незворушна верхня губа»).

Є ще один фактор ледь помітного відчуження з боку літературного бомонду: Винничук — журналіст. Ні, він закінчував не журфак, а, геть навпаки, українську філологію, він не працював репортером у новинах, ну й взагалі конкретна поточна політика його цікавить остільки оскільки — в цьому можна переконатися, вивчивши його регулярні колонки на львівських і не лише львівських сайтах. Він є журналістом радше в старовинному сенсі цього слова, коли йдеться про заробляння на прожиття щоденною роботою зі словом. Чомусь для американців шлях у літературу пролягає через редакцію газети, краще за все в департаменті новин. Як Гемінгвей. У нас на колишнього або, боронь Боже, діючого репортера в бо-

гемі дивляться зверху. Ну годі, це окрема тема... Винничука можна назвати репортером у найширшому розумінні слова: він описує подробиці швидкоплинного життя, не обов'язково сьогоденного. Коли читаєш про львівські кнайпи в синхронії та діахронії, краще усвідомлюєш, що в основі доброї прози завжди лежить увага й повага до атомарного факту. Як там у Квінтіліана: що сталося? де? коли? з ким? чому? як? як? як?

Причому фактологічна насиченість оповіді ніяк не передбачає обмеженість емпіричним шаром буття. Письменник, як уже було сказано, практикується в усіх жанрах, які тільки можна уявити, не вагаючись пірнати в детектив, фантастику, містику, готику, казку, альтернативну історію й тому подібні спокуси сучасного прозаїка.

Ну й нарешті: Винничук — життєлюб, послідовний, свідомий, упертий (а Справжній Письменник, кажуть, має бути меланхоліком і мізантропом). Звідси — підвищена увага до всіх цих ресторацій, кнайп, генделіків і мордовень, звідси ряснота на його сторінках усіляких кнедлів, прецлів, конфітурів, струдлів і шпондерків, звідси наяв-

ність у бібліографії такого вузько-спеціального опусу, як кулінарна енциклопедія «Галицька кухня».

Зрозуміло, що наїдками та напоями біофілія автора не обмежується. Він тонкий поціновувач плотських радощів, а деталізовані описи того, що відбувається з героями в сексуальному вимірі (точніше, вимірах), виказують не кабінетного теоретика, а послідовного затятого практика.

Знаючи все це, зовсім не дивуєшся, що в доробку письменника з'явився такий опус, як «Житіє гаремне». Цьому твору дещо не пощастило, бо синхронно з його публікацією під твердою палітуркою далекого 1996 року з'явився славнозвісний серіал «Роксолана», й наочність образу, створеного красунею Ольгою Сумською, витіснила у масовій свідомості всі інші трактування знаменитої султанші з Рогатина. Сам Винничук згодом розповідав, що вигадав «на слабб» фейкові щоденники реальної історичної звабниці й інтриганки, бо його на це підбив легендарний редактор не менш легендарної газети «Post-Поступ» Олександр Кривенко — частково, щоби підняти наклад видання, частково з ви-

сокого хуліганства, притаманного обом фігурантам справи.

За всієї ніжної любові до Олі Сумської, мушу констатувати, що Винничукова Роксолана вийшла значно сексапільнішою й магнетичнішою. До того ж вимоги до друкованого слова не містять таких суворих обмежень у зображенні тілесного боку життя, як їх передбачає масовий телевізійний продукт, а письменницька фантазія значно багатша за порошну костюмерну кіностудії імені Довженка. Не дивно, що в певних патріотичних колах містифікацію, по-перше, прийняли за чисту монету, по-друге, не на жарт обурилися, бо справжня питома українка, ясна річ, має перейматися виключно трьома К (*Kinder, Küche, Kirche*), розмножуватися вегетативним шляхом, а в ліжку думати про останній концерт Оксани Білозір.

Безумовно, у Винничуковому варіанті гаремне життя дещо прикрашене, підфарбоване, опарфумлене, ошляхетнене сучасними уявленнями про можливості людської душі й тіла. Кілька років тому в мережі з'явилися фотографії з архіву когось із іранських шахів початку ХХ століття — зокрема, парадні портрети мешканок

його, шахського гарему. Вже з відкритими обличчями (може, для внутрішнього використання), але ще гарему. Так от, доводиться констатувати, що обраниці царя царів були безнадійними мегерами. Не те що не красуні, це ще м'яко сказано, — взагалі без тіні жіночності, принаймні в нашому розумінні, без шарму, без харизми. Можливо, просто серед них не було жодної українки... Тобто зрозуміло, що сексапільність, як ми її сприймаємо, — дуже й дуже культурно обумовлене явище. Тому екстраполювати на середньовічну Туреччину наші уявлення про тіло як джерело насолоди — справа ризикована, все це літературні фантазії, хай би що там собі намріяли глядачі серіалів.

Звісно, що після Александра Дюма, Умберто Еко та Патріка Зюскінда, не кажучи вже про Дена Брауна, пре-

тензії щодо відповідності художнього тексту історичним фактам можна викинути на редакторський смітник, проте сказати, що у випадку «Життя» оповідач губиться в реаліях Стамбула XVI століття, було б нахабним наклепом. Тепер, коли вже є «Аптекарь» того ж-таки Винничука, цьому навіть соромно дивуватися, але все одно приємно.

Нині, через 20 років після появи тексту у вигляді книжки й цілих 24 роки після першої публікації в газеті зрозуміло, що повість витримала випробування нашим насиченим часом і заслуговує на те, щоби бути вчергове представленою читачам. А ми, себто читачі, в свою чергу, заслуговуємо на те, щоби отримати її знову, тепер уже в адекватно спокусливій упаковці.

Юрій Макаров

ЖУТИЕ
ТАРЕМНОЕ

През Настасію Лісовську з Рогатина, же ю Роксоляною прозвано, правдиво списаное в року 1548.

Я, Настасія Лісовська, през его милость господаря мого і малжонка Сулеймана рекома Гасекі Гуррем, видячи, іж всі речі, іле їх на сем світі, одмінні і менущі суть, тільки час смертельний кожного, на світ от живота матки его рожденного, минути не може, а ні мене, прето я, маючи то перед очима моїми, ачколвек будучи при господарі мому королеві Сулейманові, списати хочу житіє гаремное.

Читала юж-єм писанія о коханню од грекинь списані, од сараценок також, іно нігде не чула, жеби русинка тоє писала. Прето, будучи в зуполной пам'яті і цілому розумі, сим хочу прислугу вчинити для всіх, которії в коханню знаходять радість і втіху, ажеби надалі то єще кунштовній справовали і не гляділи, на тоє спросно (не вбачали розпусту).

1. O mǐll, sǎk nonǎclǎ sǎ go Kollcmaǎllmǐlllonolǎ

Юж у Сучаві відала я от мурзи Кирея, которий купив мя, же везе мя впрост до короля турчинського. Відаючи се, було мі легше, як иньшим невольницям, зносити ціле тото мандрованє, бо більшість із них мала би трафити на базар, а відтак у невідомо які руки. Од Сучави до Константинополя цілих 60 миль.

В дорозі не було жадних пригод, леч то, же напали на нашу валку при переправі на Дунаю, гди виїхалисьмо з Олтениці. То були якісь гайдуки і було їх чимало, але турки раду їм дали і побили дуже так, же половина трупом лягла.

Як-єм не тужила за домом, але молилася, аби Господь даровав побіду туркам, а не гайдукам православним. Гайдуки тії видалися мені лихішими за поганів, та й чутка була, же вони над полонянками збиткуються.

Не доїжджаючи до Константинополя, ми ся спинили на високому пагорбі, з котрого видно було теє славне місто, як на долоні, і чудувалися всі, хто вперше єго бачив, тій красі і величі, же сліпила очі. Вечоріло, і з мінаретів лунали голоси муедзинів, закликаючи на молитву. Турки зараз простелили собі під ноги килимки та хустини, повклякали і стали бити поклони та молитися. Помислилам, же і нам рано чи пізно доведеться тоє робити.

Вже сутеніло, як в'їхалисьмо до міста. Вози наші гучно торохтіли по кам'яних вулицях, аж урешті ся спинили перед великою гарно оздобленою брамою, але не заїхалисьмо всередину, бо ту відразу нас поділили — кого на

базар невольничий, кого мурзам спродати, а мя і еще єдну панну повезли в палац королівський. Тая панна звалася Гальшкою і полонена була в Підгірцях. Мала пишне світле волосся, а я на одміну темне. Мурза вповів, же то ся має королю вподобати. Гальшка цілу дорогу скімлила і співала сльозних пісень, а я іно мовчала і думала, що нас чекає.

— Чи ваш король еще молодий? — спиталася в мурзи і і дуже втішила-ся, гди оповів, же на десять літ є од мене старіший.

Не мала я певності, же захоче він мя лишити при собі, боялася, же Гальшка єму вподобаєсь дужче, а може, відішле назад до мурзи. Для того не плакала-м, їла, що давали, і дбала-м за собою, як нігди в життю.

А вранці ми з Гальшкою опинилися на базарі. Як-єм ся довідала пізніше, в день закінчення посту мати короля, валіде, мала піднести в дар своє-

му синові якусь гарну дівицю. Юж заздальгідь джелаби, которі торгують ра-
бами, кілька місяців нишпорять по кавказьких землях, бо так ся вважає, же
жінки з Кавказу найгарніші і коштують найдорожче. А кгда дівиця завагіт-
ніє тої благословенної ночі, то ся вважає доброю ознакою для королівства.

Але тоті кавказькі дівиці цвітуть дуже коротко і на третьому десятку мар-
ніють, тому вони незабаром ся опиняют на задвірках.

Валіде зазвичай їде на базар, вибирає рабиню на свій смак і в кареті
везе до брами великого сераля. Але того разу валіде не вибрала жодної
черекешенки, а звернула увагу на нас і, хутенько сторгувавшись, забрала
з собою. Нас посадили в карету, а всього було два десятки карет, в яких си-
діли різні панії, і кгда ми минали їх, вони нас оглядали з вікон і щось каза-
ли валіде.

Карети проїхали через усе місто і ся зупинили на дуже гарному майдані, приоздобленому кунштовним фонтаном, перед воротами сералю. Сам сераль з вигнутим дахом і блискучими бронзовими прикрасами був оброблений мармуром, різьбленням і позолотою.

Довкола зібралася велика юрба роззяв. У два ряди ся вишикували слуги зі смолоскипами і світильниками, які відкидали іскри на одяг; гайдуки ударами палиць змусили потіснитися перші ряди.

В палаці нас привели до розкішного покою. Ту, впрост у покою, був невеликий ставок, виложений каміннем, здоблений ружним цвіттем так, же виглядало, як в гаю. По всім покою сиділи в клітках птахи, а же було юж пізно, то не чулося співу.

Ту ся двері втворили, і вийшов якийсь молодий пан у пишній одежі. Я внет-єм (враз) замерла і почула, як серце моє б'єсь у грудях. І страх почу-

ла-м такий, же ноги мі задрижали, як ковила, і туй-туй була би-м впала. Таке було моє переживанє. Але мурза, відав (видно), тоє зобачив, бо шепнув, же не єсть то король, але найстарший євнух іменем Мехмед Саїд, і же маємо слухати его у всім.

Ту нас мурза лишив самих, вповівши євнухові, же прийде завтра по гроші.

— Називаюся Мехмед Саїд, — сказав євнух. — Мушу вас оглянути, чи нема якої скази (ганджу). Скиньте зі себе тоті лахмани.

Я помислила, же певне жартує. Нігди ні перед ким ся не розбирала. Але він еще раз повторив тоє, юж твердшим голосом. Гальшка зачала розбиратися перша, я туж за нею. Як-єм дійшли до самих сорочок, під которими було леч голе тіло, то ся зостановили і чекали, поки той не ска-

зав: «Далі!». Що мала-м робити? Скинула-м через голову сорочку і в стра-сі затисла її в руках так, же затуляла часть мого тіла. То само вчинила Гальшка.

— Киньте на діл! — повелів євнух, і випустилисьмо з рук сорочки.

Стоялисьмо перед ним і диготіли (тремтіли) цілим тілом, а він роззирає нас наперед з лица, а тогді зайшов за спину і дивився довго. Потім повелів нам зогнутися вперед і взятися руками за коліна. Думала-м, же вмру. Кров мі до голови прилила, як він роззирає нас іззаду.

— Чи єсте дівицями? — спитав.

Схвально му відповіли, але не йняв віри, а підступив ближче і тут-єм зачула, як єден з єго пальців гвалтовне втискуєсь у місце, которого, як сам Бог відає, нігді ся не діткнула рука чоловіча. Страшний дроз схопив моє тіло

від того его починання. Що то за страхітлива година для моєї цноти! Палець втиснувся еще далій і ту юж скрикнула-м, одчувши біль. Сльози проступили на очах, і про свою недолю помислила-м гірко.

То саме євнух учинив і з Гальшкою, і вона також скрикнула, а скрики її відізвалися втішним мруканєм євнуха.

По тім звелів нам випростатися і плеснув у долоні. До покою зайшло кілька невіст у шальварах таких хупавих (тендітних), же проз них мож було тіло голе зобачити. Подали нам тоненькі єдвабні (шовкові) накривальця, в которі ми загорнулися, та повели нас кудись довгими сінями, аж поки не попалисьмо до покою, же в нім клубочилася пара, а замість долівки була вода. Невісти без слів друлили (штовхнули) нас у воду. Вода була гаряча. Невісти шубовсьнули за нами і зачали нас мити.

Гаряча вода розпарила так, же-м зневоліла до краю і давала зі собою чинити, що ся їм багло.

Вимивши нас, вивели з води і витерли рушниками, а тогді дали таку саму уберю, якую і вони мали, а то була куценька сорочинка і ружовії шальвари з довгим очкуриком, як то в нас хлопи мають. На ноги дали плетені зі шкури розцяцьковані капці, же мали дзьоби задерті догори.

Юж-єм була така помучена, же не пам'ятаю, як нас допровадили до иньшого покою і поклали обох спати на низеньку постелю. На столикові побіч я єще уздріла тацю з виноградом, грушками й сливами такими завбільшки, як п'ясть, але сили не мала юж на вечерю і внет заснула-м.

2. Як - єлл побачилася з сурмаллол

Королівська мати була огрядною жінкою з пишними кшталтами, вона напівлежала на подушках, а убрання її покою засліплювало пишнотою. Стеля мала химерні червоні, зелені, блакитні і золотисті відтінки, а була всяяна маленькими банями і нагадувала мені бджолині стільники. Стіни були викладені дивовижними мозаїчними плитками зі скла; арки у вигляді серця граційно ся спирали на витесані з каменю тюрбани, а ті покоїлися на мармурових колонах. Над дверима і вікнами бігли кунштовні написи, у яких букви ся переплітали з квітами і листям, а посеред просторого по-

кою бив водограй, струмені кришталю чистої води ся піднімали до самої стелі і падали в круглий водозбір зі срібним дзвоном, розсипаючись на тисячі бризок.

Король, альбо султан, як єго ту називали, сів на канапу, і всі ся заметушили, забігали, бо це якраз і настала тота хвиля, кгда можна нам, рабиням, наблизитися до нього, пропонуючи єму почастунок. Одна подавала єму каву, друга набивала тютюном люльку, третя і четверта махали над єго головою паничевим пір'ям, а я підійшла з тацею, на котрій були дактилі. Султан глянув на мене і затримав свій погляд, може, іно на хвильку, може, іно на один змиг, але я відчула жар у грудях, і руки мої затремтіли, я ледь не впустила тацю, але султан, мовби збагнувши тоє, простягнув руки і взяв єї у мене. Я позадкувала, схиливши голову, і почула, як шепіт прокотився по залі, я ро-

збрала іно кілька слів, але я ся здогадала, жи усі зауважили, як султан поглянув на мене.

— Як єї звати? — тихо запитав він, і того юж було досить, аби я стала «гезде» — «тою, жи впала в око».

Мати султана кивнула мені пальцем, я підійшла і поцілувала край канапи, на якій сидів володар. Він єще раз поглянув на мене, того разу уважніше, кивнув, і я знова позадкувала, схиливши голову.

Відтепер я буду жити в інших покоях і слугувати єму.

3. О полібечеттлю цтломд

Рано розбудила нас музика, котора линула десь іздалини, і дівочий спів. Гальшка взяла тацю з овочами до постелі, й так ми поснідали. Щойно скінчили сніданє, як ся двері втворили, і появилися ті самі невісти, же вчора. Казали йти за ними. Завели нас знова до тої самої лазні. Ту юж чекав Мехмед Саїд. Звелів нам вклякнути на долівці, а ліктями на подушки спертися. Помислила-м, же знова тії обзорини настали, але як зачав мі щось запихати у друге соромне місце, то зойкнула-м зо страху.

— Не бійся, — сказав до мене, — то іно для того, аби вимити тебе зсередины.

Нігди-м про таке не чула, жеби теплу воду, котра ружним зіллям пахла, до черева нагнітали. Вода тая вливалася в мене в незміряній ілості, аж мі ся здавало, же скоро лусну. Не боліло мя, не дошкуляло, але чуламся зле. Гальшка не переставала квилити, аж на ню мусив євнух гримнути: «Цить!»

Аж от урешті скінчили нас заливати водою і наказали сісти на великі гладушки та й ту всю воду, котору влито в нас, назад виляти. Не так мі то було прикро, як встидно, же стільки людей приглядаються. Мислила-м, же тая вода нігди ся не скінчит, так з мя ляло. Тільки-м Бога молила, аби то юж ся борше (скорше) скінчило.

Як було по тім, то знова нас у гарячу воду подруляли і зачали шурувати і вимивати. Далій вивели з води і оглянули нам тіло. На ногах нижче колін

мала-м трохи волосся. Євнух посмарував мі ноги чимось липким і зачав голити кривим ножем. Невісти зак (тим часом) голили Гальшку.

По ногах дійшло до пахвин, а по них казав мі розтулити ноги. Ту юж він насмарував густою піною і, кгда приставив до живота мого того кривого ножа, серце мі аж підскочило. Але він не зважав на мя ані мент. Шкробав доти тою гостренною ножакою, доки не виголив живота мого так, яко і решту тіла.

Юж не мала-м сил ані плакати, ані стогнати, як Гальшка. Певно, же тії невісти не дуже зручно тоє чинили з нею, бо весь час йойкала.

По голінню настала пора на нове смарованє, але тепер то було якесь пахуче, навподіб олії, мастило, которим мя висмарувано було від стіп до шиї.

Може, тепер юж кінець буде, але марні мої сподівання, бовім зачали нам лиця малювати. Брови трохи повищипували, а тогді сажею почорнили, вуста насмарували червоною мастю, а на поличках (на щоках) дали ружову барву. Але й тоє було не все. Бо єще нам поклали в рота по жмінці якогось пахучого вапна і наказали жувати. В роті пощипувало і лоскотало. Ледве-м дочекалася, кгда врешті мож було тоє плюнути і виполокати рота.

Як мені показали дзеркало, я себе не впізнала. Зуби мала-м тепер такі білі, як сніг, а язик, як жар, червоний.

Знову нас повбирали, на пальці вдягли перстеники, на шиї почепили коралі, а волосся позашіпали коштовними шпінками.

Євнух взяв мя за руку і повів за собою.

— А Гальшка? — спиталамся.
— До неї також пора дійде, — відказав євнух і запровадив мя до покою, в котрім стояла іно величезна постіль під сукняним дахом, а в високих глеках було повно квітів.

По другім боці покою сиділо три молоді панни і грали на лютнях, тихенько наспівуючи.

— Спочинь собі, — сказав євнух і покинув покій.

Після вапна мя діймала спрага, і я налила собі з кувлика в горнятко. То не був узвар, як-єм гадала собі, іно вино з винограду солодке, як мед, я випила і мені нічого юж так не хотілося, іно полежати в постелі. Не знала-м, чи можна.

Щойно-м сіла на постіль, як ся двері втворили, і зайшов до покою чоловік у багатім вбранню, гаптованім золотою ниткою. З того, як ся підорвали на ноги панни і зачали ся вклоняти, здогадалася, же єсть то сам король. На зріст був не багацько вищий за мя, в тілі теньгий (ситий), лице мав гарне, зазмагле. Такой мя обзиравав, бовім зірваламся на рівні і стала, як вкопана. Дивиламся на него, ані на змиг не відводячи очі. Так було, заки сам погляду не відвів, усміхаючись до себе.

Панни знова сіли попід стіну і заграли на лютнях. Король підступив до мя і вповів:

— Казали мі, же-сь гарна дуже, але же аж такая, не сподівав'ємся.

Я зась му:

— Певно, маєш в гаремі не єдну такую гарну.

— Ні, такої, як ти, не маю.
Іно ту ся спохопила, же рік (говорив) до мя не турчинськими, а словами словенськими, которі я легко тямла.

— Ти не є турок?

— Моя мама боснійка.

По тих словах притяг мя до себе і сілисьмо на постіль. Кгдиби навіть ставленне опору лежало в моїй моці, то скрайне помішанне завадило мі якуколвек скутечність (будь-яку дієвість). Скор тільки обняв мя єдною рукою, як туй уста єго припали до моїх, а язик зачав ластити мі піднебіння і з моїм язиком бавитися. През кожду часть мого тіла перебігав незнаний вогонь, же го підсичувала розкош предивна, і намість голосних окриків вида-ла-м тільки тихі зітхання. Аж ту єго друга рука розв'язала мі очкурика так,

же шальвари опали з пояса, почувла-м, як пальці его розсувають мі стегна, а оден палець зачинає втискатися до моєї розкішниці і гвалтовне там ґрасувати, як жеребець у вівсах. Було мі лячно, але стегна самі собою ся розсунули. Кождий го цілунок справляв мі щораз більшу приємність, хочай обливали мя рясні рум'янці.

Єще барз зарум'янилася, кгда він мою руку поклав межи свої стегна і стиснув ю mocno. Зара під рукою зачула, як щось ся побільшує і ворухаєсь. Кгдаби навіть хтіла забрати руку, то не була би-м у стані тоє вчинити, бо так сильно притягало мя до того створіння незнаного, которе там ся сховало і під моїми пальцями, як пуплях, розросталося. Не відала-м вправді, з чим маю до чину, єднак кожде дргніння его приправляло (доводило) мя до невиповідального помішання. Не мала-м ані найменшого розуміння,

яких страшних вражінь маю еще зазнати за справою того, кого будила до життє моя долоня.

Тим часом король єдним скорим рухом позбавив мя шальварів, а відтак і кошульки, оголивши мя всю. Єго очі, налитії вогнем, металися по мому тілові.

Аж от і він позбувся одежі і поклався на мені, виціловуючи шию і грудь, далій зачав цілувати мій живіт, аж мі корчі пішли по тілу. Зуби го покусували, а пальці знова ластили розкішницю, проникаючи в неї то поєдинчо, то по двоє, а то аж по троє. А кгда єго язик став їм до помочі, то юж не могла-м ся стримувати і застогнала-м. Він же тоє зрозумів яко заохоченне і язик єго зачав розгортати пелюстки єдну по другій. Тепер юж перебувала-м у такому омлінні, же кгда ліг на мені і вмістив межи стегна ми щось

важке, як кість слонова, то не чинила-м жадного опору, а обійняла го і притисла до себе. А він з великою силою вривався у мене. Була-м як те звірятко на вітарі, а він — навподіб різника, котрий намірився принести офіру. Висмоктуючи з ошалінням мої вуста і перса, непрервано поборював перешкоди, же їх ставила на шляху моя цнота, роздирав і розшарпував мя на частки, але врешті нагле получения наших тіл ознаймило, же ціле тоє жахне кореневище заглибилося ве мні. Не могла-м далій знести жахливих тортур і, видавши оклик розпачливий, оmlіла-м в раменах окрутного воювника.

Не відаю, як довго пробувала-м у тім щасливім стані знечулення, але повернув мя до життя той самий прошиваючий біль, котрий перед хвилию спричинив непритомність. Була-м далій в обіймах мого пана і чу-

ла-м, як, лежачи на мені, рухався вгору і вділ, а кожний рух єго булави болів мя, мов протин штилету. Раз по раз скрикував: «О Магомет! О Расул!» — і при тих ото словах занурювався ве мні до останку. Белькотав єще багацько ріжних слів по-турчинському, которих не тямилам, аж врешті тоті єго штрикання повергли мя у пропасть темну і безконечну, же в ю полетіла-м коміть (вниз) головою, а скрик мі став упоперек горла, і думала-м, же вмираю, же янголи підхопили мя й понесли у млаку сизу.

Але довго се не тривало, бо невбарзі ся знова отямила і почувала-м, же він роздирає мою розкішницю поза границі витрималості. Як далеко ся заглиблював, Бог оден відає, але мі ся здавало, же юж до самого серця добувся, і зараз моє черево трісне.

І ту, кгда-м ся юж наготувала еше раз знепритомніти, він раптом застогнав і вивергся в мене, а я відчула, як він ся здригає у мені, а відтак опав біля мене і, випроставшись на постелі, важко дихав, та не тривало то довго, бо запукав хтось до дверей. Король гвалтовне зірвався з постелі і подався до дверей. Я потягнула на себе покривало і скулилася. Потому почувся шепіт, по хвилі король ся вернув і, зобачивши моє бліде лице, осміхнувся:

— Не бійся. Більше не буду тя мордував. Мушу їхати. Емір Акхісару збунтувався.

Вповівши тоє, покинув мя, а я подякувала-м Богови, же напоумив того еміра збунтуватися, і невзабарі заснула.

4. О забавах зареѣлих

Мешкала-м сама у штирох покоях, а слугувало мі дві невольниці. Було мі нудно і чуламся покинута. Ранок кожного дня зачинався з купелі, по котрій натирали мя ріжними мастилами, далій по сніданю гуляла-м у саді.

Єдного разу старший євнух вповів мі, же увечері ся зберуть декотрі королівські жінки і уладять си забаву, і же я такой на ню прошена. Тая вість мя барзо втішила, і день минув мі в приготовленні, бо невольниці принесли дві скрині, повні уберії ріжної.

Увечері попроварили мя невольниці до сусіднього палацу, а там ся юж зібрали королівські жони числом сім і невольниць багацько — єдні грали

на лютнях, иньші прислуговували в гостині. Кожда жона лежала си на м'ягенькій постілці з пуху, єдвабом обшитій, а перед нею столичок стояв низенький з ріжними овочами й солодощами, а в куфлику мід золотився. На мя такой чекала постілка і столичок, а то якраз по сусідству з Гальшкою. Як ся zobачили з нею, то дуже ся втішили і зачали обійматися і цілуватися, аж нам сльози набігли.

Гальшка мі потиху вповіла, же решта жон королівських, которі тутай були, походять з Македонії, Боснії та Сербії, ожеж ми могли ся легко з ними порозуміти. Всіх жінок у гаремі було більше як три сотні, мешкали вони кожда в своїм покої з невільницями, а товаришували подля (згідно) своїх уподобань і нерідко ся збирали гуртом, жеби ся розважити.

Невільниці мі підлили меду.

— Спробуй, — повіла Гальшка.
Мід ся розлив мі по грудях, і почула-м, як тіло стає легоньким.
— Вино туркам невільно пити, — знова повіла Гальшка, — а про мід у «Корані» ніц ся не пише.
На тоє иньші білоглові (молодиці) відповіли сміхом.
— Ану, — мовила їдна, — розкажи нам, як то з тобою було. Як наш пан коло тебе ся заходив. Бо ту є серед нас такії, же ані раз єще не пробували.
Знову ся засміяли, позираючи на Гальшку, а Гальшка зачервонілася.
Спочатку не хтіла-м ніц вповідати, леч далій таки ся згодила і оповіла про тії страшні тортури, на которі прирік мя король.
— Тепер твоя черга, — повіли білоглові до сербіянки, же ю кликали Дана.

— Чулисьмо, же ти мала о велій (більш) прикрішу пригоду.
І от що тая сербіянка оповіла.

5. О мідл, що сербіянка вповіла

«Кгди мя полонили турки, то ся запрягла, же при першій нагоді увірву си житте, а такой не дам сплюндрувати мою невинность. Леч лагодний вигляд королівський справив на мя заспокійливе вражіння. Зайшов до мого покою, сів коло мя, взяв у свої руки мою долоню і запитав, звідки походжу. Єднак я не відповіла і повелася з ним без жадного пошанівку. Видячи тоє, не став більше ніц питати, іно обійняв мя нагло і, притисши уста свої до моїх, зачав ссати так гвалтовне, же мало не стратила-м змисли. Наглість тая вправила мя в незвикле помішанне. Занім до себе дійшла, оголив мої перса і забавлявся ними ведля свої волі, щохвили вигукуючи: «На

Магомета, що за чудовнії кшталти! Як розкошне розквітають пупінки!» і такі інші зауваги, которі справили, же обіллялася гарячим рум'янцем. Ледве-м здоліла якось опанувати свій страх і зо всіх сил спробувала-м ся вивільнити, відпихаючи его руками, на що король ся зірвав на ноги і освідчив твердо:

— І що, безчільна (невдячна, невихована) невольнице? Чи ж би замірялася протиставитись волі свого пана? Спробуй іно далій своїх штучок, а звелю ті такої хлости дати, же попам'ятаєш!

По тій грозьбі сів знову, взяв мя на коліна і притис до себе. Те его потрактованне справило, же не мала-м більше відваги ся противити новому блудінню его руки по персах. Кгди ж єднак ся задоволив достатечне їх мацанем і угнітанем, нагле запхав руку у мої шальвари. Але ту я юж знова ся упирала

зо всіх сил, тогді він занехаяв своїх починань і в завішений коло паса свищик дмухнув. Внет (враз) ся двері розчинили, і до покою влетіло два чорних євнухи. Щось їм крикнув по-турецьки, і зараз єден приніс батога з гудзами.

В тую ж хвилю вхопили мя обидва євнухи, кинули лицем на постіль і, тримаючи за руки й за шию, знерухомили. Король здер з мя шальвари, підняв мі кошулю і закинув на рамена так, же була-м тепер така гола, як у день своїх народин.

Не повірите мі, пані, кгда повім, же зачав мя шмагати так безжальне, іж не потрафила-м повтриматися від крику. Не звертав єднак на то найменшої уваги, допоки не задоволив свою злость. Перестав бити і запитав, чи ся осмілю противитись знова єго бажанням. Леч у тій хвилі не була-м у стані

єму відповідати, навіть коби смертю мала би-м заплатити за мовчанку. Єд-
нак мій пан не дав мі часу на те, жеби прийшла до тями, а зачав нову хлосту
зі словами:

— Ага, то ми ся далі дуємо? То ніц! Скоро ся відовчимо таких манір!

Ту мі разом з криком врешті ся вирвала обітниця, же буду слухати єго, як
батька рідного.

І враз мя було увільнено, король відіслав євнухів, а сам, як би ся ніц не
діяло, сів коло мя і якусь хвилю ся забавляв цілуваннем моїх слез, ссанєм
вуст, запиханнем у вуста свого язика, а я на тоє тіко лежала, як поліно.

Далій огорнула мя страшливая дріж, бо тим часом єго гаряча долоня
блукала без перешкод серед моїх найпотаємніших поваб. Запхав руку по-
між стегна і зажадав, аби-м сильніше розсунула ноги, уможливлуючи єму

повний доступ до святині розкоші, де — як свідчив — збирався за хвилину скласти офіру. Леч не послухала-м его відразу.

— Яким правом, — зараз він ся визвірив, — осмілюєшся легковажити мої пожадання?

Вірте мі, пані любі, же мимовільнеє розступленне моїх стегон було як-найпрямовішим свідоцтвом мого ляку. Виливала-м струмені сліз, а груди мої наповнило зітхання. През хвилину король ся бавив м'ягеньким пушечком, которий вінчав узгірок розкоші, а потім запхав пальці поміж варги, же провадили на дорогу нігди до тії пори не бити. Втискаючи пальця найглибше, яко іно міг, здумів ся наглим опором, же го спричинила тіснота і відомма вам пілочка, а также моїми окриками болю. Тоє его так порушило, же поклав мя навznak і розложив мі ноги, як лише мога.

— На Магомета, чи то є можливо? Ти еще дівиця? — крикнув, докінчивши свої оглядини. — На яку кару заслугуєш за ховання переді мною такої речі?

На то му вповіла-м, же не питав мя про мою дівочість.

— То є так, — погодився, — але ж вповіли мі, же ти є заміжня, а мужа твого зарубано.

— Була-м заміжня рівно місяць. Відразу з-за столу весільного мусів муж мій тікати до опришків у гори, жеби го твої вояки не йняли. І там ся ховав аж до того дня, поки не учинили му пастку і не злапали. А же була-м при тім і кидалася бити твоїх вояків, то спутано мя і заведено сюди, жеби була твоєю невольницею.

— Ні! Не будеш моєю невольницею, а іно жоною і сама будеш невольницями поганяти. Дякую Аллахові, же зберіг мені цей несподіваний скарб! Недовго єднак буде він чекати на зірваннє!

І сказавши тоє, поздирав з мя все моє манаттє, а була-м так скрайне ви-черпана, же ані пальцем не поворухнула-м на свою оборону. По тім він та-кой ся розібрав і, обнявши мя, вповів, же хоче тепер направити тоті всі крив-ди, яких-єм дознала през дурного свого мужа, которий так мя занедбав.

— Леч, моя панно, надолужимо то скоро, зазнаєш такої приємности, на которі твої поваби заслуговують.

На тоє схлипнула-м, не хочачи.

— З якої причини ті слези і зітхання? То таким ото робом відповідаєш за готовність впровадження тя в тайники розкоші, которії занехаяв твій

муж-збійця? Ну, добре юж, положися. Але ні, не так, — повелів мі, кгда зобачив, же ся вкладаю на боці. — Першу науку маеш дістати, лежачи нав-
знак. Розклади свої оксамитнії стегна.

В млі ока став межи ними, вистромивши того страшного кілка, которо-
го сам вид потрясав мною і заставляв моє серце ся бити, як зайця в сильці. Леч му моє розложене ніг не припало за вистарчальне, і сам еше далій роз-
сунув їх.

Зобачивши, куди є націлений той его кіл, затрусиламся, як у пропасни-
ці, але король мі вповів, же не буду чула жадного болю, же то страх мій має
великі очі, а же є то офіра згодна з правами натури і, скоро юж раз буде по
всім, то зазнаю в нагороду найсолодших розкошів.

Заледво тая голобля знайшлася при дверях до мого палацику, як він кількома рухами загнав ю цілковито, так, же не могла-м ані духу злапати.

В тій хвилі не чула-м еще дужого болю, а він єднак, відаючи досконало, же за хвилю настане, унеможлював мі всілякі порухи, оплівши єдною рукою мою шию, а другою в пасі. Все тепер було приготовлене, як належить.

З ногами, приліпленими до єго ніг, лежала-м попід ним, як би без чуття. Поволі зачав пропихати зброю свою вперед, а небувала твердість і великі розміри розсували слабенькі стінки і справляли мі біль, хоча й не такий, якого сподіваламся. Моя вииняtkово делікатна будова причинила королеві великих труднощєй, єднак, дякуючи своїй геркулесовій силі, подолав усі дівочі перепони. Кгди-м ся пробувала вирвати, то кожного разу еще дужче напирал, аж доки не застромив свою зброю так глибоко, же не лишив

мі жадної надії на порятунок. Не звертав юж уваги на мої терпіння, а виконував свої рухи так натарчиво, же врешті слабовита матерія уступила тим гвалтовним поштурхам.

А на сам останок приборіг такого сильного удару, же цноту мою залила дівоча кров.

Не мушу сповідатися, як страшними були мої терпіння, бо самі-сте їх зазнали завдяки тим незвичайним розмірам нашого пана. А найбільше допікало то, же брав мя силою, без пестощів. Гвалтував мя й далі, до найтемніших закамарків ся прорвавши.

Аж от почула-м, же сили єго зачали підупадати, з грудей єму ся вирвав розкішний стогін, а тая страшна булава внет ся премінила в слабеньке і гіднеє жалю створіння. Не впізнала-м того, же він вийняв з мене, не могла-м

повірити, же ціле моє нутро ся стрясло від ударів оцього нещасного, тлустого слимака, которому слина стікала на постіль.

Король ся положив біля мя і вповів, же то юж кінець моїм мукам і же нагородить мі всі дотихчасові неприємності.

Одпочивши трохи на моїм лоні, він підвівся і поміг мі встати з постелі, на котрій позостали черлені доводи моєї страти.

— Глянь, моя укохана, — промовив до мя, — еше нині накажу вигафтувати на цім адамашку твоє ім'я золотими буквами, а потому повішу го разом з иньшими подібними орнаментами в єднім з покоїв мого гарему.

По тім обдарував мя гарячим цілунком і закликав невольниць принести різні строї жіночі, а кгда-м ся врешті прибрала, спитав мя з чулістю, чи не хтіла би-м відпочити хвилю в самоті. Не міг мя обдарувати нічим приємні-

шим. Відпровадили мя невольниці до покою, котрий донині мі належить, і заснула-м з небувалою насолодою.

Розбудила мя невольниця, котра принесла вечерю, і повіла, же мушу ся по вечері прибрати, бо король намірився сю ніч спати зі мною. Що ж могла-м зробити? Опір юж не мав жадної сили, бовім цнота моя зостала сплюндрована.

Невольниці по вечері помогли мі зібратися, розчесали мя, напахтили, а затим повели в покій, з которого я не так давно вийшла-м. Зобачила-м свіжу постіль, а круж неї пишні китиці квітів небачених.

Незадовго прийшов мій пан і зара мя взяв в обійми. Тепер мя цілував у спосіб одмінний, мої уста в своїх притримуючи, язика свого в уста мені вкладаючи і висисаючи мій. Рівночасно палючі доторки его рук не оминали

жадної часті мого тіла, неспокій викликаючи. Розкошування без перешкод моїми вустами і дотикання всіх моїх потаємних зваб так его почування розпалило, же натихмістове (негайне) допущення его до брам солодких сталося конечністю. А й моє тіло ся розпашило і не боронила му, же розібрав мя і поклався на мені.

І ту ся зі мною стало диво, бовім не чула юж болю, ані відрази, ані ляку, іно саму розкіш, кгда увійшов до мя цілий. Ба більше — забаглося мі, ажеби еще далій пропхався, і ціле тіло моє ся подало му назустріч. Нігди-м не могла юж забути тих чудовнійших почувань, которі мя охопили з кождим его піхненнем. Тепер сама юж відповідала му на кождий поцілунок. Приємності наступали една по другій так скоро, а були такі ошеломлюючі, же не могла-м дотямити, для чого натура позоставала в мені приспана так довго.

З тої ночі ціле моє життє, в гаремі утримуване, було самими іно думками про тую розкіш, котору зазнала, і чеканнєм на нові ночі. Єднак з часом пан мій занедбував мя, а провідував иньших, і їм тогді тоє перепало, же ся призначало мі. Кгди ж такой споминав о мні, то діставала-м нагороду за всі дні.

Минуло кілька місяців, а король мя провідував юж так рідко, же не могла-м си місця знайти. І раз, кгди-м нарікала на свою долю, єдна гречанка спитала мя, чи не пробував король брати мя ззаду. Повіла-м, же так. І кгди-му того не боронила, бовім і мі ся то подобало.

— Але ж ні, — повіла гречанка, — не так, як си тоє міркуєш. Чи не знаєш, же жінка має до страти подвійну цноту?

Того-м, як стій, не знала-м.

— А єднак, то правда. Попід вівтарем Венус (Венера) єст иньша яскиня, єще барз таємніша. А єднак наш пан завше там свої офіри складає насамкінець.

Слухала-м тії речі ціла дрижуча і врешті спитала-м, чи король ся розкошував і з нею у той спосіб.

— Очевидно, і то багацько разів. Єк не віриш, то спитай иньших.

— Чи то можливе! — скрикнула-м, — аби-сь, черпала якуколвек приємність з того звірячого а противного натурі получення?

Гречанка з того ся тільки сміяла:

— Але ж ти єще невинна! Чи ж не відаєш, же ведля (на думку) всіх мужів, кождая часть нашого тіла створена єст для такой приємності? Єден ся розкошує тим, другий чим иньшим. Леч ті ся признаю, же і мі ся то вподобало,

чую навіть гострійшу розкіш. Король наш любить вкладати свого лицаря по черзі в кожду з трьох яскинь.

— Боже мій! — внет здуміла-м. — То еще єст і третя?!

— Но так, єст. І див мя бере, же-сь не відаєш такої простої речі. Чи-сь нігди ті король не пробував водити прутнем коло вуст?

— Пробував.

— Ага, і що ж ти на тоє?

— Зціплювала-м зуби.

— Так-єм і мислила. Дуже-сь нерозумне чинила, бовім тільки відвабила від себе короля, а тепер нарікаєш, же тя відцурався.

— Для чого ж ніц мі не вповів? Для чого не повелів, як тоє королеві належить?

— Кілько можна повелівати? Раз тя виправ добре, а баче, же-сь мало що втямила, то юж далій рукою махнув... Ну, але не журись. Спробую нашому панові пригадати про тебе. Повім, же-сь на все юж готова.

— Але ж не готова єще!

Знову мя страх обняв, кгда на уяву прийшло то все, що описала гречанка.

— Як ні, то ні. Чекай тогді сама на єго милосерде.

Хвилю поміркувала-м і постановила-м, же не є то аж такая дорога плата за тоті розкоші, которі на мя чекають. Як маю насамоті з жалю пропадати, то юж ліпше буде вволити волю мого пана. І сказала-м тоє гречанці.

Другого дня надвечір, кгда-м в чеканнях ся прислухала до кожного кроку, втворилися двері мого покою і прийшов усміхнений король.

— Тішуся, — повів, — же-сь набрала розуму і хочеш надолжити помарнований час. А я ті юж зо всіх сил догоджати буду.

Хтіла-м зойкнути, же не треба зо всіх сил, леч помалу, як він юж мя розібрав і зачав вицільовувати, прихвалюючи всі мої пишності. Розпалив мя так, же сама ся підсунула під него і оповила го руками і ногами. Була-м спрагла его ласки і віддаваламся з цілої сили. Леч недовго тривало це кохане, бовім король ся підняв з мене і перевернув мя на живіт, укладаючи на двох круглих яськах (подушках), з которих єдна знайдовалася докладно під моїм лонном, що підносило мою сідничку на відповідну високість.

Уложивши мя в той спосіб, король розсунув мі стегна якнайширше, обзираючи, ніби воевода, тую дорогу, которую мав подолати. Далій почувла-м як прутнем своїм зачав водити доокола моєї другої цноти, і повім вам, же

зіправді почула-м приємність. Кгди юж ліг на мене і силився проникнути досередини, то не вдалося тоє відразу і всі его потуги були даремні. Аж от єдно особливе гостре попиханнє справило, же стріла замість трафити в замірену ціль, зіслизнула до святині, і занім король ся спостеріг у помилці, заглибив свою зброю по руків'я в місцю до того створенім, на мою несказанную радість.

Тогді він взяв з таці повну жменю шербету і вимастив мі видолинок межі сідницями, розсунув їх і зачав поволі пропихати свого пальця. Навіть не могла би-м вповісти, чи мі ся то подобало.

Кгди юж звикла-м до его пальця, то почула-м як попри него зачинає ся протискати булава. Юж само передчуттє, жи вона зараз увійде в мене, за-

лило мя жаром прагнення, але все в мені було так сильно напружене, же не міг ніц зробити, як ся не старав.

Тоді вповів до мене:

— Спробуй ся натужити, мовби хтіла-сь го випхати зі себе.

Его руки зачали гладити мою спину, цілував мя в карк і покусував лагідно рамена.

Поволі почула-м себе вільніше, і прутень его врешті увійшов весь, а по спині побігли мі мурашки, і цілу мя охопив такий тремт, якого-м нігди раніше не чула-м. Почала-м юж сама сідницею напирати на него, а він зі силою натискав.

Жеби не кричати, закушувала-м подушку зубами, але врешті мусила-м випустити зі себе волання.

— Кричи! Кричи! — під'юджував мя король. — І так тя ніхто не порятує. Сплундрю всі твої цноти.

Видавався незвикле щасливий, же може чинити наді мною той гвалт, і аж гарчав від вдоволення. Леч не чула-м юж такого страху, а натомість на своє незмірне здивування засягнула незвіданої розкоші, а то аж такої, же мі праві (майже) дух забивала і мусіла-м заковтувати повітря, як риба на березі.

В'єдночас єго рука пірнула мі до лона і зачала моїм живчиком ся бавити, а тоє юж було не до знесіння. Мислила-м, же конаю, і так ся попід ним кидала, же ледве ся тримав.

І таким ото діянням своїм позбавив мя другої цноти.

А трета моя цнота препадала иньшим разом, кгда затіяв мій володар зо мною такую забаву, же поклав свого прутня мі межи перса і зачав ним

шоргати, наперед послинивши. І тоє мі було приємне. Прутьє єго вдаряв мі злегонька у підборідь, і чула-м запах єго п'янливий, аж мі в голові ся крутило.

Взяла-м єго прутня в руки, оплела-м тендітно пальцями, а мої довгі нігті фалювали по цілій єго довжині, ніби грали на сопілці. А кгда-м стисла прутня, то в'єдночас губки єго червоні ся втворили і вибігла крапелька плину, которому, як стій, не могла-м дозволити на змарнованнє і лизьнула язиком.

Тепер мі ся самій захтіло лизькати сей солодкий плід і поклала-м го собі до розпашілих вуст. Боже, яке то було непорівняльне з нічим блаженство! Чула-м кождою часткою своєго піднебіння, чула-м кождою цяточкою своєго язика, як бубнявіє мені в устах, мов квіт льотосу, наливаєтьсє дивними

соками і здригається, кгда лащу его, кгда ссаю і висисаю, аж до самого дна его ества.

Зачав мі прутня свого заганяти вперед і з поворотом, мовби лютий татарин, робив наскоки на мого язика, мовби воював із ним не на життє, а на смерть, то заставляючи ся підняти, а то залягти, а то ся метнути куди вбік. А сам ся дивив згори, як вуста мої заковтують і покусують зубами. Руки мої тепер лягли му на сідниці і м'ягонькі подушечки пальців ластили рівчачок.

Леч було му того мало і він, безличний, заганяв мі свого прутня глибше і глибше, аж-єм ся длавила і думала-м же трачу повітря. Поволі ставало тоє не до витримання. А кгда по доконанню кількох сильних вдарів, вуста мої

виповнив липкий теплий плин, юж ся не вдержала і вернула-м просто му на живіт і на прутень.

Думала-м же вмлію зі встиду і ганьби, сльози мі затягли очі і благала-м го о пробачення, леч він ані слухати не забажав, а з прокльонами покинув по-кій. І мене. Більше юж мя не провідував».

6. О забавах зарештких

Щойно скінчила вона вповідати, як една білоголова вдарила в долоні і веліла, жеби прийшли євнухи. Служниці побігли і привели трох молодих хлопців з лицами так гладенькими, як у панночок. Євнухи, відав, знали, юж для чого їх покликано, бо спустили свої шальвари і зачали показувати нам прутні. І була вся їхня ріжниця з иньшими чоловіками тільки в тім, же під сподом не бовталася калитка, бо втято єї було. А єще на тілі їхньому не видніло ані єдної волосинки.

Тоє показуваннє соромних місць побудило декотрих жінок і собі шальвари скинути і ластитися руками. За тим підступили євнухи ближче і зачали цілювати і лизькати тих жінок там, де вони їм показували пальцями.

Гальшка сп'яніла і ся сміяла, а мені було ніяко. Вигляд звалашених хлопів, которі втратили всю свою мужеську повабу і силу, міг викликати іно спочуттє і жаль. Леч, хто відає, може, кгда я ся сприкрю мому владцеві, то і мя также чекає забава з євнухами.

Невольниці зачали перебирати струнами, і видавалося, ані в млі ока не озирали того, же ся тут відбувало. А тим часом євнухи юж перейшли до дальших кроків, доводячи жінок до жаги. Ту єдна взяла виногроно червоне, як жар, і розчавила го собі на розкішниці, повелівши тоє євнухові вилизькати. Друга обли-

лася червоним шербетом, а третя медом. Євнухи ся тішили тим вгощеннєм, як малії діти, і радісно го поглинали.

— Чи-сь зауважила, — спитала мя Гальшка, — же тоті їхні прутні звисають безвольно, а не виструнчуються? Без калиток вони ніц не годні, іно лизькати. Але казала мені одна, же більшість євнухів маюць втяті не тільки калитки, але й прутні, і носять у складках своєї чалми такі рурочки, которі вкладають собі в отвір при потребі, аби спорожнитися.

Помислила-м собі, же нігди до того не допушу, аби мя плюгавий євнух ластив, і покинула-м тоє зібраннє. А понадто, як довідалася, же не тільки з євнухами там ся забавляють, але й ружними причандалами. Берут, прикладом, сухий чорний гриб з тугим капелюшком, котрий кшталтами своїми сильно нагадує прутня, а потрапивши у вологу піхву, стає пружним і теплим. Кгди жінка хоче сама себе вдо-

вольнити, то прикріплює го до п'ятки, або прив'язує служниці до пояса, і так ся за-
довольняє. А привозять той гриб із країни Чін.

7. О мил, яку нрлзоду пережилла - л

Єдного вечора прийшла до мя тота сербіянка Дана, котора оповідала про себе.

- Виджу, же ся намірила лягати?
- Так.
- Ну, то лягай. Чи, може, ся встидаєш?
- Ні, — замотала-м головою, леч і далій не рушаламся.

Втоди вона ся засміяла, підійшла до мя і зачала мі розпинати одіж. Не опиралам-ся, бо цікаво мі було, що далій буде. А кгда оголила мої перса, прицмокнула:

— Чудніших кшталтів годі шукати!
Єї тонкі і бистрі, як вивірки, пальці обмацали мої груди, а тогді розв'язали пояс, і шальвари опали.

— Ляж на постіль, — сказала мі.

Чула-м же тремчу на цілім тілі, леч такой лягла-м на постіль. Дана розіпнула своє вбрання і постала переді мною, як богиня. Неможливо уявити собі досконаліші кшталти, якими ся пишало єї ніжне і біле тіло. Була повніша за мене і тим ся скидала на римську кралю, вирізьблену в мурі.

Лягла коло мя, обняла мя і припала до моїх вуст. Язичок єї проник всередину і лоскотав піднебінне. Обсипала мя гарячими поцілунками, а єї тіло хвилювалося і тремтіло від нестримної жаги.

Було то для мя неочікуване, дивне, незнане пережиттє. Нігди жінки не цілували мя в той спосіб. Навіть помислити про таке колись не могла-м. Але тепер, по довгій з королем розлуці, чула-м так само хіть і прагла-м пестоців.

Лежати так безпорушно не могла-м, і руки мої погладили єї великі налиті перса. А то єї заохотило до єще сильніших починань. Долоня єї помандрувала здовж мого тіла, ластячи, стискаючи і злегка пощипуючи. На моє здивуваннє, тіло моє зачало самовільно ся прокидати, пуп'янки на персах стверділи і ся налили попід дражніннем єї пальців.

А долоня єї спинилася на моїм животі і гладила єго, попри шепіт, же долинав до моїх вух:

— Чи відаєш, же узгірок кохання, кгда є покритий оксамитним і гладеньким волоссям, як пух молодого лебедя, свідчить про невинність так само, як і тіснота святині Венус. Бо в місці, де два тіла ся сполучили, волосся тратить свій блиск і пухнастість, а через безперестанне тертя скручуєсь в розкішні дрібні пуклі.

Пальці єї гладили і посмикували волосся, котре відросло, заки короля не було, аж поки не сягнули єще нижче, запалюючи вогонь в моїх жилах. Жар огорнув мя і чула-м, же вогнищем єго є власне те місце, до которого щораз сильніше проникали кохливі пальці серб'янки.

Пальці нагнітали, напірала, терли і рівночасно щораз більше розкривали дорогу. Під впливом єї рухів я ся виструнчила гвалтовно і тихо позойкувала, стрясаючись і дрижучи, а жар мя обіймав усе гарячіший.

Аж ту враз розсунула мої стегна і зашепотіла, спиняючи мою руку, котора несміливо хотіла затулити розкішницю.

— Ні-ні, моя маленька солодка коханочко! Не вільно ті заслонювати тих скарбів перед моїми очима! Мушу бачити сю розкішну троянду. Дозволь мені цілувати єї!

З тими словами вона ся впила вустами в мою розкішницю, проникаючи язиком, же ся рухав з якоюсь неймовірною швидкістю. А потім з непогамовиним піднесенням вхопила мою долоню і з силою притисла єї собі до піхви. Дотиком зачула-м ріжницю межи нашими розкішницями. Кгди моя була мала і напнута, пружна і стисла, то єї — вся переповнена патокою і широка, як збійницька яскиня (розбійницька печера). Настромилася рвучко на мій серединний палець і зачала ся рухати в якімсь охмелінні, аж ся за-

хлинаючи від шалу. Юж мала-м долоню повну єї теплих соків, а вона ся рухала скорше і скорше, аж нараз зітхнула глибоко і знерухоміла, витягаючи-ся коло моїх ніг на постелі.

Чула-м якась спустошінне і згризоту. Не було мі се ані приємне, ані зрозуміле. Леч то юж така доля тих жінок, которих король занехаяв. Мушу зробити все, аби го здобути.

8. О міді, як пробігала для королівська мати

Єдного разу завітала до мене королівська мати, повна пихи і власної високости.

— Виджу, же-сь не ходиш на тоті забави з євнухами, — вповіла вона, сідаючи навпроти мене.

— Бо є мі бридко. То не є хлопи.

Засміялась. І видко було, же ся сподобала моя відповідь.

— Хочу ті дещо вповісти. То же-сь мій син так скоро по купівлі взяв тя до ліжка, завдячуєш іно мені. Інакше б могла роками нидіти в гаремі і чека-

ти ласки. Бо аби-сь відала, же король мя боготворить і довіряє мі такії тайни, которих ані єдній душі на світі би не довірив. Про кождую свою жону ся радить зі мнов і, нехай ті буде тоє відомо, же то я, а не старий євнух, призначаю му, з ким має ніч провести. То я вибираю для него жінок — котора котрої ночі прийде до него. Тепер я стара і шукаю собі таку особу, котора могла би мя замінити і бути для мого сина дорадницею і доброю матір'ю. Так, аби-сь знала, же кождий чоловік прагне такої жінки, котора би ся різнила від его мами леч тим, же вільно є з нев спати.

Ту вона трохи помовчала і далій казала:

— Вибрала-м тя, бо-м увиділа в тобі щось незвикле. Ти є вроджена королівна і мусиш нев стати. Я є досить старша за тебе і можу багато тя навчити. Можу навчити тя такого, же-сь ані в мисли не мала, і тогді твоя влада над

королем буде незмірна. Ти ся мі вподобала, леч для короля ти є така, як і всі решта. Нічого в тобі нема такого, чого не мали би всі иньші жінки гарему. То тільки я добачила в тобі щось незрівнянне. Як будеш мя слухала, то станеш владчиною такою, якою і я стала.

— А я гадала-м, же то старий євнух мя вибрав, — мовила-м до неї.

— Я такой там була і слідила кождий твій порух. Аби-сь відала, же навіть кгда король перший раз тя брав, я була ту, за стіною. І проз маленькую шпарочку з-за килима дивилася... Хочу, аби-сь вродила му сина, і жеби він посів престол.

— Але ж король юж має синів.

— Тоті сини не варті нічого. Нігди не допущу, аби вони дісталися влади. Слухай, оповім ті свою пригоду, аби-сь знала, як я ся вибирала наверх.

9. Оповідь королівської матері

«Знай же, хай помилує тебе Аллах, же купили мя на великім базарі в Константинополю. Старший євнух оглянув мя в шатрі зо всіх сторін, обмацав, пробуючи навіть пальцями, чи єще-м дівиця. Тих ліпших дівчат на обзорини не виставляли, а тримали в шатрах для вишуканих купців. Кгди-м попала до королівського палацу, то, може, з тиждень ніхто мя не рухав, іно піклувалися мною невольниці і кшталтовали моє тіло, натираючи го ружними мастилами, від которих ставало воно єк засмагле, а пахло так, же видавалося, ніби топишся в квітах.

Аж от їдного дня провідав мя король. Виросла-м у Боснії і могла-м по-ту-рецькому порозумітися. Це, може, мя врятувало від надто гвалтовних его починань, бо, говорячи з ним, відволікала час, а зарівно могла-м ся відповідно приготувати. Ёму наша розмова видалася небавом задовга, і зачав мя розбирати.

Було мі встидно тако на світлі скидати свої штани а показувати ёму свої соромнії місця. Розібравши мя, поклав на постелі, а сам ліг обік. Мої круглі сніжні перса підносилися і опадали з кождим подихом. Єдною рукою обійняв мі шию, а другою зачав бродити по всіх закамарках, аж запахав мі пальця зненацька поміж стегна і ся опинив у причалі любови. Викликало то сильний тремт мого тіла і стогін.

— О, забори руку звідтам! Забори! – попросила-м го, не тямлячись зі стиду і страху.

— Добре, але обіцяй мі поцілунок.

Єднак кгда дістав мій поцілунок, руки не забрав, а ліг на мене і там, де хвилю перед тим була его рука, об'явилося коліно, а зачало гвалтовне розсувати мі стегна. Я-м ся боронила, вигукуючи:

— Ох, ні... не можна... благаю...

Леч він тоє пускав повз вуха і такой розмістився межи моїми ногами. Тепер юж без жадних зусиль розкочив мя на цілу широкість. Далій взяв мою долоню і опустив собі до живота, охоплюючи моїми пальцями той величний ключ, которий націлений був у браму розкошей. Але вирвала-м свою руку, щойно пальці мої торкнулися его прутня. Тогді він сам взяв го в руку

і помістив его головицю в мій розпашілий вулик, в'єдночас пальцями розширюючи отвір. Зі страху обняла-м го за плечі і заплющила-м очі, благаючи Бога, аби то ся якнайскоріше скінчило. А він тим часом далій продирався в мене, хоч і дорога була надто вузька. Вдаряв щораз із такою силою, же ціле моє тіло ся стрясало, а его прутень цаль по цалю (дүйм за дүймом) здобував новий терен. Мимо его гарячих поцілунків з уст моїх видобувалися щораз голоснійші окрики.

І ото кгда врешті король намірився проламати остатні юж опори, раптово насінне життя пирснуло єму і затопило мя, як паводок. На моє здивуваннє це ані не спинило го, ані не ослабило сили.

— Заб'єш мя, — скрикнула-м. Леч не слухав, а далій напирав, а тая злива насіння помагала му в тім, бо тепер его прутень прослизав мі все-

редину, як вуж, поволі розширюючи цілу капличку. Біль мій, єднак, не уступав.

— Зобач, моя люба, юж цілого ті загнав! — скрикнув радісно король.

Не могла-м в то повірити і звелася на ліктях. Побачила-м, же зіправді наші кучері переплелися. Це мя так стрясало, же я опала навзнак без сил.

— То вас не виголили в соромнім місці? — запитала я.

— Знай, моя мила, же хлопи не люблять, кгда розкішниця весь час однакова і воліють, аби вона була раз підстрижена, раз виголена до гладкого, а раз заросла, як борода мавра. Але слухай далі.

— Тепер юж не бійся, — вповів мі король. — З невинної дівиці ти ся тепер перетворила на цнотливу білоглову (жінку), і остає ся нам тільки продовжити подорож цею новою дорогою. А це, моя люба, можна осяг-

нути тільки през часті переїзди. Повір мі, же тепер твої терпіння будуть маліли.

Слова свої потвердив чинами. Витягши свого прутня майже цілого, загнав го назад єдним великим ударом, щораз знова повторюючи те саме.

— Відваги, моя кохана! — потішав мя. — Скоро відчуєш найсолодшу приємність!

І ту врешті знова вилляв у мене всі свої скарби і опав безсило. Дав мі відпочити день і ніч, а на другий день знова прийшов, і тепер юж не чула-м такого болю, леч розкіш.

Минув може місяць, і король поволі чув юж пересит від моєї любові, а нічого нового не мала му заофірувати, бо не відала-м в тім більше, аніж кожда иньша дівочка. Леч ту ся, на щастя, трапила мі старенька невольниця, кото-

ра опікувалася мною. Раз ми ся розговорили з нею, а вона мі повіла, же як хочу короля коло себе затримати, а вибитися на сам верх, то мушу змінити свою поведінку, і тепер має бути так, же не король буде мною в постелі керував, а я ним.

— Але ж я нічого не знаю! — здивувалася.

— Навчишся. То є просто, — вповіла невольниця. — Сказав Аллах Всевишній: «Дружини ваші — нива для вас, ходіть на ниву вашу, кгда вам захочеться». Знай же, хай помилує тебе Аллах, же не варто тобі їсти перед тим, як має прийти король, ліпше бути голодною і спраглою перед любощами, аніж ситою і з повним шлунком. Наперід навчися якнайдалій відволікати го, не відразу віддаватися му в постелі. Для того цілуй му ціле его тіло. Зачинай з вух і шиї, а далі цілуй му груди, поки пиптики не стверді-

ють, і поволі рухайся донизу. А кгда дійдеш до живота, то не рухай прутня, леч сковзни межи стегна і цілуй самі стегна, поволі зближаючись до того місця, которе він нарихтував на тебе. Повідж му, аби лежав непорушно, а сама роби все. Ожеж, кгда поластила го вустами, сядь на него і погойдайся. Потім знова візьми до уст. Такії зміни доводять чоловіків до шаленства. А еше не забувай говорити му, як є тобі добре, як го сильно кохаєш і такі иньші речі.

Не забувай нігди величати мужа свого, яко незрівнянного коханка, бо то не він зі себе годен вчинити незрівнянного, леч ти сама з него зробиш. Завше го випитуй, що му ся найбільше подобає, а чого він прагне від тебе. Забався з ним у невольницю, най ті приказує, що маєш робити, а кажи му, же все, що він лиш забagne, є для тебе приємне.

Проси го, аби тя обзивав ріжними лайливими словами, аби брав тя, як кобилицю, і почувеш, яке в него збудження від говорення тих слів. А юж иньшим разом ти го обзивай і посідай, як невольника свого, впокорюючи і принижуючи. Запевни себе в тім, же тя збуджує все, що збуджує его. Му- сиш кожду повинність, котору виконуєш в ліжку, перетворити на свою при- ємність.

І от кгда врешті прийшов до мене король, я випросталася, тремтячи від бажання, же охопило мене, потім розпустила свій пояс, і вбрання з мене опало, і рушила я до постелі, а король ішов услід за мною, і йшла я повіль- но. А король пас мя очима, мої круглі звабні половинки, же тремтливо то піднімалися, то опускалися, здригаючись від кожного кроку. І я почула, як він прошепотів: «Воістину, сон це чи дійсність!» А я піднялася на шовкове

ліжку, і розкинула стегна перед королем, полонивши его здоров'ям і красою, яку дарував мені Аллах. Тоді побачив він живіт мій, же схожий був на білий шатер, і пуп посередині живота, потім перевів погляд свій вниз і побачив велике творіння, же схоже було на цвіт орхідеї. І став мене всю розцілювати.

Я попросила го, аби ліг переді мною горілиць, і він ліг переді мною так само, як жінка лягає перед чоловіком, і прутень его височів, як стебло. Я узяла его рукою, приставила до розкішниці і настромилася так, же він повністю зник у мені.

А відтак я загойдалася на его стеблі, наче квітка, і стала підніматися, і опускатися, і рухатися з одного боку в інший, і назад і вперед, і робила це поволі, час від часу стискаючи прутня м'язами, а він за кожним разом по-

стогнував і казав: «О-о-о!». І я бачила, як він куйовдить у жменях простирадло. І так я задовольнила его, а потім робила кожного разу щось иньше, і він нігди не знав, що его чекає, бо я завше мала для него якуколвек несподіванку».

Королева скінчила свою оповідь і якийсь час сиділа мовчки, поринувши в задуму. А потім провадила далій:

— Видиш, давня грецька хороба любитися з хлопчиками опанувала і Туреччину. Сказано у «Кабус-наме»: «Спи з жінками взимку, аби вони зогрівали тебе, і спи з хлопчиками влітку, аби вони остуджували тебе». І тую заповідь дотримували усі наші султани. Король Баєзід завів си навіть цілий гарем з таких хлопчаків, которі з часом ся вибивали вгору і займали важні посади. За Баєзіда і яничари захопилися тою розпустою, і тепер кож-

дий значніший вояк має коло себе хлопчика, которого вчить не тільки шаблею і луком справувати. Леч, аби-сь відала, мій син є не такий. То є перший король, котрий ся не цікавит хлопчиками. Тому-то можеш на него мати вплив. Дай му сина і станеш нагорі.

А відтак єще вповіла таке:

— Знай же, хай помилує тебе Аллах, же є на світі ружні чоловіки і ружні жінки. Одні з них варті усілякої похвали, а другі нічого не варті. Достойні похвали ті чоловіки, же володіють сильним і грубим прутнем, которі здатні стримувати від завчасного виливання свою живицю і хутко ся збуджуют. От почуй, що пише про жінку, якою вона має бути, один мудрець: «У вродливої жінки повинні бути могутні стегна, важкі і гарячі сідниці, красива талія, прекрасні руки і ноги, повні лікті, широкі плечі, а кгда така красуня

наблизиться, то зачарує, а кгда ся віддалит, то погубить. Кгда сяде вона, то ся уподібнит шатру, а кгда ляже, то стане схожою на корогву. Рідко вона сміється, бо сміх безпричинний — ознака безглуздя. Мало балакає вона з сусідами і не дружить з іншими жінками. Ніхто єї не втішит більше за власного чоловіка, і не їсть вона ні з чиєї руки, окрім чоловікової. Рідко ся скаржит вона і незлостива, сміється і радіє тільки тогді, кгда бачить чоловіка свого. Втрачає голову лише через чоловіка свого». Доки тим усім ознакам будеш відповідати, доти король буде при тобі. А оце візьми, — простягнула мені книжку, сап'яном оздоблену, — тут довідаєшся про різні способи злягання.

Я розгорнула книжку і важко зітхнула.

— Але то по-турецьки. Я нічого не втямлю.

— То не по-турецькому, а по-арабському. Від завтра пришлю тобі учителів — будуть тебе учили турецької і арабської мови. А заки сама тобі прочитаю меленький уступ.

10. O miłl, čo ja sa govigala z kluzl «Sad rozkošelì»

— Книга ся називається «Сад розкошей», — сказала Валіде, розгортаючи книгу. — Писана вона для чоловіків, але й тобі варто з дечим запізнатися.

«Знай же, хай помилує тебе Аллах, же кгда забажаєш злягтися, то личить тобі умаститися пахощами, бо взаємне вживання пахощів приносить задоволення обом. Потім пограйся з жінкою, цілуючи і покушуючи єї в ліжку, зовні і зсередини, і уста єї, і шию, і перса, і пуп'янки грудей, і лоно, і талію, поки не зм'якнуть стегна єї, і уся вона не зневоліє, поки не побачиш, же вогонь

пристрасті запалив єї. Потім лягай між стегон жінки і встромлюй у неї свого прутня. Так для обох легше і корисно для шлунку твого.

А кгда ти так не зробиш, то жінка не сягне мети своєї і пристрасть не прийде до неї.

Коли здійсниш ти потребу свою і захочеш піднятися, то не вставай відразу, але обережно піднімися з правого боку.

Остерігайся після любощів сильних рухів, бо вони шкідливі. Деякий час перебудь у супокої.

Коли виймеш прутня свого з розкішниці, відразу не омивай єго, поки він трохи не заспокоїться.

А оце найголовніші способи любощів.

«Перший спосіб любощів. Кладеш жінку на спину, піднімаєш її стегна, заходиш mezi них і встромлюєш в неї прутня свого, сидячи навпочіпки. То є для тих, у кого прутень достатнього розміру.

Другий спосіб. Для того, чий прутень короткий. Треба покласти жінку на спину, підняти її праву ногу так, же розкішниця опиниться зовні.

Третій спосіб. Він полягає в тому, же кладеш жінку на спину, заходиш між стегон, кладеш одну ногу її на плече своє, а другу — на бік собі під лікоть.

Четвертий спосіб. Він полягає в тому, же кладеш жінку на спину, потім закидаєш ноги її собі на рамена.

П'ятий спосіб. Полягає в тому, же кладеш жінку на бік, потім проникаєш mezi стегон її і встромлюєш в неї прутень свій.

Шостий спосіб. Полягає в тому, же ставиш жінку на коліна, сам вклякаєш ззаду неї, обхопивши її сідниці руками, а великими пальцями злегка піднявши і стиснувши.

Сьомий спосіб. Полягає він в тому, же жінка лягає на правий, випроставши праву ногу, а підібгавши ліву, а чоловік сідає на її праве стегно і входить, сидячи.

Восьмий спосіб. Полягає він в тому, же кладеш жінку додолу, піднімаєш її розставлені ноги догори і, так ото тримаючи, заходиш в неї, сидячи на колінах.

Дев'ятий спосіб. То кгда садиш жінку на лаву так, жеби вона спиною притулялася до стіни, а ноги, розкинувши, могла зігнути в колінах або ж закинути тобі на плечі.

Десятий спосіб. Кладеш жінку на столі, вона піднімає ноги тобі на плечі, а ти входиш у неї, стоячи. Кгди стіл зависокий, то можеш стати на якесь підвищення, а кгди занизький, то підмостити під сідниці єї подушку.

Одинадцятий спосіб. Він полягає в тому, же кладеш жінку на живіт, а під живіт єї підкладаєш високу подушку, розводиш ноги єї і лягаєш зверху.

Дванадцятий спосіб. Жінка, стоячи, спирається на дерево, випнувши сідниці, а ти ззаду входиш у неї.

Тринадцятий спосіб. Чоловік лежить на спині, витягнувши ноги, а жінка сідає верхи лицем до него або задом, підігнувши коліна, і рухаєсь вгору і вниз і з боку на бік.

Чотирнадцятий спосіб. Чоловік лежить на спині, жінка сідає згори і ноги витягає вперед.

П'ятнадцятий спосіб. Чоловік сідає на лаві чи кріслі, витягнувши вперед ноги, а жінка сідає верхи на його стегна, руками обхоплює шию чоловіка».

Відтак вона покинула мя, лишивши ту книжку, аби я уважно вивчила малюнки і могла вдовольняти свого пана так, як ніхто.

Так мало-м відала в життю, а так багато треба було зробити. Ні, нігди ся не опуцу до того, жеби мя євнухи пестили, а ріжні повітрулі брали в обійми. Я є створена для короля, а він для мене. Мусит в мені ся залюбити, або моє життє не варте нічого.

11. O mīll, як - elli zazlala rozkosheli

Настав юж той день, кгда ся вернув пан мій і захтів мя увидіти.

— Ну, як ти ся нудила за мнов? Розкажуй.

Стрів мя у своєму покої. Я без слів ся кинула му на шию і припала до него цілим своїм розпашілим тілом, аж зачула-м, як в шальварах его пліть ворухнулася і вперлася в мій живіт. Легким рухом смикнув пояс на мені, і поста-ла-м перед ним зовсім гола. Затим впалисьмо на постіль, і его уста так по-вільно-повільно заковзали по мені від п'ят до стегон, обпікаючи гарячими цілунками, від котрих дроз по тілі ся розходила. Прагла-м го, чекала-м

і була на все готова. Для єго упертого язика не лишалося жадних потаємних закутків, аж я стогнала і закушувала губи.

А кгда увіпхав мі язика свого до піхви, розтягаючи єї пальцями, то почув-ла-м себе на небесах. Моя розкішниця юж була така волога, же я злякалась, чи то буде для него смакувало. Леч він припав до неї, як до джерела, і лизь-кав так сп'яніло, же ціле лице юж мав мокре від моїх соків. І напавду роз-кошувався тим.

Аж от впровадив єден палець до піхви, далі й другий, третій і зачав мі крутити тими пальцями, рівночасно лизькаючи. Потім пустив слину попід мою розкішницю, туди, де ховалася третя ясниня, і запхав у неї пальця. Тим часом у піхві юж ся змістила ціла єго долоня, і він мя нею допровадив до шалу.

Врешті він опав на мя, і єго прутень зайшов до мої розкішниці аж у саму глиб. П'янлива хвиля розкоші затопила мя, і наші тіла ся забили в єднім русі. Король з силою кидав на мене всю свою тяжість, а тіло моє злітало огненным птахом єму назустріч. Небавом відчула-м таку солодість, же застогна-м голосно і мало не стратила-м тямю. То юж була верховина того, же могла-м засягнути. Тоді висковзнула-м з-під пана і припала-м до єго прутня вустами. Був слизький і гарячий і не зміщався ми в устах, леч так-єм го прагла, же хтіло ми ся заковтнути цілого, разом з калиткою. Нігди не думала-м же той вишуканий плід є аж таким солодким, таким розкішним і подібним до якогось звірятка, которе прагне тепла і пестощів, аби до него ласкаво промовляли і цілували ці малюсінькі червоні губки, которі ся розкривають, як пуп'янок, кгда стискуєш прутня в пальцях.

Чула-м, як росте в моїх устах, аж починає мя душити, леч брала-м го все глибше і глибше, а єго кучері мі лоскотали ніс.

Раз-по-раз виймала-м єго прутня з моїх уст і лизала-м, як дивний заморський овоч, лизала-м го повільно і задумливо, доокола, жеби цілий був мокрий від моєї слини. Потім го легко покусувала зубами, а мої пальці перебирали єго ядрами і потиху стискали.

Кгди-м глянула на короля, то-м ся дуже здивувала, бо нігди-м не виділа такого виразу єго лица. Тут мі блисла в голові шалена думка і зачала-м вививати му волосинки доокола прутня єдин по єднім. Король застогнав від задоволення, і тіло єго напружилося, як струна.

Тоді-м казала му лягти на живіт, він безвольно послухався, а я набрала в жмені ароматичного зілля і зачала втирати в єго рамена. Сиділа-м на нім зверху, і моя піхва також ся терла об єго тіло.

Далі зсунулася нижче і втерла му зілля в сідницю. Зілля було червоне, і ціле тіло єго тепер горіло, як вогонь. Я погладила-м єго по рівчику і відчула-м напнуті м'язи, леч кгда продовжила пестити, м'язи ся розслабили і впустили мого пальця до середини. Запхала-м го до самого кінця і зачала-м крутити на всі боки, а король лиш стогнав від насолоди. Потім запхала-м туди єще й другого пальця і чула-м, же він того прагне, хоч і не мовив ні слова, затоплений у власній розкоші.

Вийняла-м пальці і втерла в долоню червоного зілля, а тогді стиснула п'ястук і зачала-м поволі вкручувати єму в сідницю, аж поки не пропхала-м цілої долоні, так само, як робив то мені перед тим.

То було щось надзвичайне, бо моя рука по зап'ястя зникла в ньому. Там всередині було м'ягло, слизько і гаряче. По хвилі перевернула-м горілиць мого коханого.

Король був розімлілий і безвольний, тіло єго ся здригало і було все в чеканні найбільшої розкоші. А я не спішила-м, леч зволікала, розтягуючи задоволення, аж єго пальці з нетерпінням скородили постіль, стискаючи єї в жмут. Боже, як то солодко є, відчувати свою владу над таким великим паном, которому ся поклонило півсвіту, а тепер він лежить переді мнов такий слабий і безвольний, і ціле єго єство залежит від моїх порухів.

Далій не змогла-м зволікати і кількома сильними засмокуваннями дозволила-м єго прутневі вивергнути з себе білу патоку, котора забила ключем у мої вуста, в піднебіння, ув'язнюючи язика і ся розтікаючи, мов гарячий шербет. Всю єї до краплі ликнула-м і опала тогді безсило коло него.

Хвилю лежалисьмо незрушно, слухаючи, як тілами нашими пробігають мурашки, як розтікає теплінь, затоплюючи кожду часточку, аж поки обоє не заснули.

12. Альтана Любові

Прокинулася від співу пташок, же вливався у втворені наростіж вікна.
Король уже вбрався і дивився на мя.

— Хочу ті щось показати, — сказав лагідним тоном. — Ту є альтана, котра мовби справує за вівтар любощів. Нігдись такого не могла видіти. Вбирайся і підемо до саду.

Хутенько вбраламся і пішла за ним, аби ся опинити серед моря зелені і запахів, від которих йшла обертом голова. Небавом і справді увиділа-м альтану, всередині которої по єднім боці прибраний цвітами, з рівнянком (віночком) на вершечку височів прутень, а з другого — оздоблена самоцві-

тами розкішниця. Попід ними на довгім сувої з тонкого сап'яну виписано якісь слова.

— То є поетичні ймення для прутня і піхви, — пояснив мі король.

— Шкода, же не вмію арабського письма.

— Я ті прочитаю. Прутень — то є Голуб, Котик, Погашувач жаги, Викрутас, Спис і Меч, Пливак, Вламувач, Єдноокий, Волохач, Пхач, Твердолобий, Довгошій, Безрукий, Трач, Непереможний, Визволювач, Клин, Швач, Сплюх, Охлялий, Відкривач, Звідун, Ворохобник, Мешканець Темряви, Таран, Смолоскип.

— Звідки взялися ті імена? — спитала-м.

— Кожен, хто сюди приходить, додає щось від себе.

— Чи можна і мені?

— Прошу дуже. Повідж мені, а я впишу.

Король вмочив перо в каламар і чекав, а я зі сміхум проказувала:

— Марко Пекельний... Товкач... Макогін... Ковзан... Довбня... Соковитискач... Маслобійка...

Король засміявся і зачав читати імена піхви:

— Розтята, Хтива, Щілина, Гребеняста, Губки з борідкою, Прірва, Варґата, Ситко, Їжачок, Настирлива, Тужлива, Смоктачка, Пекло, Смаколик, Краснослива, Цьмакаюча... а тепер ти продовжуй.

І я вповіла:

— Дупельце... Нірка... Пастка... Ружа... Макітра... Ступа... Свічкогас... Ополонка... Криниця...

Кгди-м скінчила, король поцілував мя і мовив, же ніхто аж так багато імен не годен був за раз вигадати. А тогді підвів мя до вівтаря, де лежала груба книга, списана до половини.

— А то є книга з віршами про любовці. Хочеш послухати? Зачну від шей-ха Ас-Суюті.

«Слава Аллаху, же сотворив кунштовних жінок,
Же годні витримувати напір гвалтовних прутнів!
Слава Аллаху, же сотворив рівні і тверді прутні,
Подібні до списів, аби ся вбивали вони іно в піхви, а не де інде!
Слава нехай буде тому, хто обдарував нас
Приємністю ссання і гризіння варг,
Кладіння грудей на груди, бедер на бедра

І позоставлення нашої калиточки під брамою любови!
Слава і вічний мир буде тим спосеред вас,
Которі вміють цілувати делікатне личко,
Стискати чудний стан, показувати піхвам найбільші прутні
І заливати розкішниці солодощами меду!
Віддаймо Аллаху належну хвалу,
Трімося і заглиблюймося, пиймо вино і ся розігриваймо,
Вдаряймо і витягаймо, добиваймося в двері,
Стараймося, аби наймиліші удари
Наступували по найгвалтовніших!»

Король перегорнув кілька карток і сказав:
— А ти є поради, як збільшити задоволення.

«Кгди хто слабкий в любощах, то нехай на ніч їсть горня густого меду разом з двадцятьма мигдалевими зернами і сотнею кедрових горіхів. Робити це треба три дні.

І ще зросте здатність до любощів, кгди прутень і розкішницю намастити курячою жовчю. І також кгди узяти цибульове насіння, розтовкти, розтерти єго і змішати з медом. Також кгди узяти сало, розтопити і змастити ним прутня, кгди виникне бажання злягтися. Та тогді ж і жінка, з якою злягаєшся, пізнає чудеса. Кгди ж запрагнеш, жеби ще сильніше було задоволення від пристрасті твоєї, то пожуй вербову гілку, помасти нею голівку прутня твого і зляжися. І заподіє це велику насолоду і чоловікові, і жінці. Так само чинять і з маззю, котору готують з ягід бузи-ни. Альбо візьми імбиру, дрібно розтовчи єго, змішай з оливковою олі-

єю і намасти лобик, калитку і самого прутня. Від цього зросте здатність твоя до любощів.

Кгди ж захочеш, жеби збільшився час любощів твоїх, зміцнився прутень і множилася живиця, то пожуй трохи чаю, додавши до нього гірчичне зерно.

А жеби приготувати напій, який сприяє любощам, треба узяти цибулю, розтовкти її, витиснути сік, змішати з рівною міркою меду і варити на малім огні, так жеби випарувався цибульовий сік і зостався б мед, як основа напою. Тоді знімеш его з вогню і остудиш в склянній посудині. А відтак будеш брати того меду ложку, розпускати у трьох ложках води і пити перед любощами. Хто вип'є такого зілля, той не заспокоїться, а хто стане пити его повсякчас, у того прутень буде стояти, не опадаючи».

— А ту є цікаві повчання про різні народи.
«Візантійки мають здорові піхви, але вельми широкі й глибокі.
Гішпанки є найгарніші, але надто ся обливають пахощами.
Індуски, хінки і слов'янки найгірші, найнікудишні, найбрудніші і най-
глупіші.
Муринки — розкішні а послухні.
Рівно ж серед арабок треба зробити вирізненне. Найспокусніші — іра-
кійки, найсердечніші — сірійки, а найліпші — бедуїнки та персіянки. Вони
найдужче кохають, є найвірніші і найплідніші. Нубійки мають дуже гарячі
піхви і добре укшталтовані (сформовані) сідниці.
Турчинки мають піхву зимну. Заходять в тяж по першім стосунку, мають
злий язик, сварливі...»

-
-
- Чому там так зле написано про слов'янок?
 - Не мусиш ся ображати, бо то ся писало дуже давно, кгда еще не завоювалисьмо Балкани, і слов'янки тогді траплялися рідко, а русинок і ляшок еще не зналисьмо.
 - А тепер, кгда пізнав-єсь, що повіш?
 - Не тільки вповім, але впишу до сеї книги, — і, взявши перо, написав: — «З-посеред тих всіх жінок мусимо вирізнити дівиць із Роксолянїї, которі є вельми пестливі, солодкі, покірні і спраглі. А їхні піхви вузькі і mocno прутень тримають, же ся здає, ніби засмоктують в себе». А тепер прочитаю щось таке, що тебе розвеселить. То є виписано з книги єдного бедуїна, которі живуть в пустині і деколи жінок не видять.

«Аби знайти заспокоєння, можна спробувати тварин. А найперш безвстидну козу з задертим хвостом, котрий відслонює дучку, мовби ласкаво запрошував. То є дуже вигідна звірина, бо малого зросту, а тому доступна і для наймолодших.

Але рухлива то бестія. Трудно її унерухомити. Єї лискуча шерсть слизькає між пальцями, через тоє треба бути удвох, жеби чогось добитися: їден тримає, а другий своє робить. Єї піхва є така гаряча, же кгда ся в неї входе, має ся вражіння, же прутень загорівся. Сприяє то скорому випорсненню...

Корова — то юж спокійніша тварина. Леч вельми здорова. Аби ся до неї дібрати, мусиш видряпатися на дерево, альбо будувати риштованя...

Найліпшою є ослиця, бо має відповідну високість. Єї піхва є навдивовижу тісна, хоча легко приймає велетенський прутень віслюка, сам вигляд

якого викликає в наших пань омдління. А єднак справляти любоці з ослицею треба обережно, бо вона може зрадницьки вимірити болісного копняка...

Добра є гуска, хоч і надто примхлива. Для того варто її перед тим трохи придушити...»

Далі він не продовжив, бо обоє-сьмо ся залили сміхом.

13. О мідл, як я стала Гасекі Турелл (Царидцею Гареллу)

За кілька днів по тому трапила мі ся неприємна річ. Царицею гарему була на ту пору єдна черкесійка, котора народила королеві першого сина Мустафу. А же король в остатній час кинув ю, а зі мною у вільні години ся утішав, то вона загорілася до мя великою лютістю. І єдного разу вислідила мя в саду та й ся кинула дряпати мя і волосся мі рвати.

А же була вона здорова і чіпка, то ледве-м ся вирвала, бо була би мя задушила.

Я втекла від неї, а вона кричала мі вслід:

— Зрадлива стерво! Перепроданий кавалок м'яса і більше нічого! І ти ще хочеш ся рівняти зі мною?!

Я ся сховала в моїм покої і, кгда глянула-м до люстерка, то-м ся вжахнула: лице мала-м подряпане і кривавило, а на руках були синці.

Аж ту приходить євнух і каже мі йти до короля. Потрясла-м головою, же не піду.

— Я є перепроданий кавалок м'яса. З таким виглядом нігди не стану перед королівські очі.

Леч король ся впер і другий раз прислав євнуха. Кгда-м вступила до єго покою, скрикнув од великого вражіння.

— То се тебе так моя Гассекі Гурем прикрасила? Ту мі зара припровадьте ю! – гукнув до вояків.

За хвилю черкесійка ся з'явила, і увиділа-м утіху в її очах на мій нещасний вид.

— Що? Прийшла ся жаліти? — кинула мі згіржливо.

— Не прийшла вона ся жаліти, — відказав король, — бо то я тут її спровадив. І хочу відати, що межі вами зайшло.

— І мій пан еще питає, що зайшло? — зачала тотя верещати. — Мій пан кинув мя! Ту, котора породила королевича, відрікся, а натомість тішиться з якоюсь слов'янкою! Ліпше зі зимною жабою ся кохати, аніж з тою мавпою! Нігди вона мі не буде рівня!

— Добре, — вповів король, — а жеби-сь не мала до кого ся рівняти, еще нині рушиш до свого сина в Магнесію. Там зіправді будеш найвища з-поміж иньших.

Тут тільки черкесійка втямила, же зайшла далеко, і ся залила слізьми.
Було мі шкода ю, але мусила-м звільнити дорогу до трону для свого сина.
Тут для нас було затісно.

14. Як - ۱۱۱ ۱۱۱ kwtamlybala galyti

Відтак межі мною і королем більше не було перепон. А я ся вхопила до науки і стала вчити арабську і турецьку та й за рік уже могла читати, ба навіть сама дещо віршувала. Валіде мені приносила різні книжки, з яких я мала черпати знання не тільки з куншту любощів, але й з астрології, альхемії, географії, філософії.

Валіде приходила до мене часто і багато пояснювала з того, що-м сама я не могла уяснити.

Єдного дня запитала-м у неї:

-
-
- О премудра, повідж мені, де міститься жіночий розум?
 - Чому то питаєш?
 - Бо Аль-Кабірі пише, же жіночий розум у стегнах.
 - Ти, відав, недобре прочитала, бо має бути «межи стегон в лоні».
 - Поясни.
 - Дуже просто. Жінка замолоду мислить лоном, а йно, подорослішавши і втративши жагу, починає мислити головою.
 - Де тогді міститься любов, знання, насолода і туга?
 - В оці, серці і розкішниці.
 - Поясни.
 - Любов міститься в серці, знання — в оці, туга — у розкішниці. Бо кгда ся подивит око на вродливця, захопиться ним і здивується привабливос-

ті будови его, то перейде любов до жіночого серця, тоді заволодіє серцем пристрасть і оселиться в нім. Ми ж підкоряємося серцю нашому і стаємо співучасниками вчинків его. Кгди ж станеться таке, же зазнає розкішниця любощів із коханим, тоді ся проявит насолода і гіркота, котрі містяться у жінці — себто у розкішниці її, якою відрізняє вона добре від поганого, кгди злягається з чоловіком.

— Скажи, о премудра, — питал-м ся далій. — Які прутні найдужче воліють жінки? Яким жінкам найприємніші любощі?

Відповідала премудра:

— Не схожі жінки одна на одну розкішницями своїми, ані здатністю до любощів, любові і ненависті. Так само і чоловіки не схожі прутнями, здатністю до любощів, любові і ненависті. З-поміж жінок є високі й низькі, і сма-

ки їхні різні. Жінка з близько розташованою маткою любить прутня короткого і твердого, которий заповнює розкішницю єї, проте не повністю. Кгди ж прутень геть уже твердий, то не любить вона такого. Що ж до жінки з далеко розташованою маткою, то не любить вона з прутнів ніякого, окрім твердого, довгого, же заповнює розкішницю її до решти. Кгди ж прутень тонкий і короткий, то такий їй зовсім ся не подобає. Жінка, котора має лиху, жовчну натуру, не любить щедрих злягань. Підходять їй тільки чоловіки, натура яких відповідає її натурі. Жінка палка, гаряча і потульна, любить пестоці і щедрі любощі. І кгди вийде жінка заміж за такого ж чоловіка, то живуть вони добре. Щодо жінки низького зросту, то подобаються їй любощі, прутень для неї не має великого значіння, більше важить сам чоловік і почуття до нього. Жінки ж високі часто бувають зимні та бундючні, носяться

високо, і подобається їм прутень великий, твердий і досконалий, хоч і задовольнити їх не так просто.

От і закінчилася моя сповідь. Прошу у Аллаха прощення за помилки нерозважливі і базіканне марне. Адже Він колись виставить мені рахунок, будучи найкращим з рахівників. Немає сили і могуті, окрім як у Аллаха Всевишнього Великого.

ДЕЩО З ІСТОРІЇ
«ЖИТТЯ
ГЯРЕМНОГО»

Після публікації у 1991 році у «Post-Поступі» другої частини «Дів ночі» в газету сипонули листи, адресовані пані Аліні, яка керувала «Школою кохання».

«Слава Україні!!! Пані Аліно! Я чистий українець но з польською фамилилею, но це не мішає писати до вас, зі стопроцентним рішенням поступити в вашу школу любви. Пані Аліно я чистий українець, но з чистою совісцю заявляю вам, про мовчання про вашу школу.

Пані Аліно я хочу навчитись любви під вашим лічним керуванням. Я буду хорошим учиником. Пані Аліно напишіть шо брати і коли приїхати у вашу школу на учобу. Я хочу бути скільки нада буде у вашому гурті.

Пані Аліно я буду сильно дякувати Вам за то, коли ви допоможете мені у цьому ділі.

До зустрічі шановна пані Аліно!

Цілую Вас Пані Аліно скрізь з вкусом.

Ваш покірний слуга Пан Валерій».

4.1.92 р.

На жаль, пані Аліна на ту пору вже померла. Але не біда, я публікував про неї матеріали, розмови з нею, відповідав від її імені на листи. Кілька матеріалів було присвячено пародійним сексуальним способам, які публікувалися під рубрикою

ШКОЛА КОХАННЯ ПАНІ АЛІНИ

Ця нова рубрика повинна задовольнити специфічні інтереси наших читачів на терені сексу. Досі повчали нас іноземні сексологи, від чого дуже страждала наша національна гордість. Але доля звела мене з людиною, яка є щирим українським патріотом, автором праці «Хрестоматія українського сексу». Читачі «Дів ночі» вже здогадалися, про кого мова. Так, це улюблена вами пані Аліна. Її зразкова школа кохання імені Роксоляни досі діяла тільки в підпіллі, але сьогодні, завдяки демократичним змінам, пані Аліна вийшла з підпілля і готова давати свої сексуальні поради усім бажаючим.

Ю. ВИННИЧУК. *Пані Аліно, читачі «Post-Поступу» — переважно молодь, інтелігенція, еліта. Цілком природно, що і в сфері сексу мріють вони про елітарність і безпе-*

рервний поступ. Що б ви могли запропонувати для задоволення найвишуканіших забаганок?

ПАНІ АЛІНА. Ваших читачів, очевидно, цікавлять якісь нові фігури, котрі були виплекані в нашій школі?

Ю. В. Власне! Справа в тому, що я є затятий націоналіст на сексуальному ґрунті. Моє гасло: тільки з українкою і тільки по-українськи!

П. АЛІНА. Шкода, що літа вже мені не дозволяють у цьому переконатися... Але перейдемо до справи. Отже, одним із оригінальних еротичних рецептів, виплеканих у нашій школі, є рецепт під назвою «Зелений огірочок». Він і вона йдуть на Галицький ринок і шукають огірок, про розміри і вигляд якого ви вже здогадуєтесь. Процес вибирання огірка — це своєрідна прелюдія, котра повинна обох партнерів поступово налаштувати на відповідний лад. Вона обмацує огірок зі всіх сторін, а він у цей час торгується. Все це треба чинити розважливо і неспішно. Потім, у товаристві огірка повертаєтесь додому і утрюх пірнаєте у ванну. Огірок — чудовий пливак і, доки ви миєте її, а вона вас, огірок собі спокійно плаває в мильному шумовинні. Але ось настає і його черга. Огі-

рок змиваєте шампунем для тлустого волосся. Після цього виполіскуєте, легенько змащуєте маслом «Бутербродним слівочним» (в жодному випадку не «Селянським», бо воно дає піну), і тоді настає ота розкішна мить, до котрої прямували закохані. Панна займає таку позу, аби мати змогу цілувати «пагін лотосу» (за термінологією славнозвісної Роксоляни), а кавалер у цей час проникає в неї зеленим огірочком. Чи потрібні ще якісь слова для опису наступних дій?

Ю. В. М-м... е-е... а що ж далі?

П. АЛІНА. Далі усі троє повинні отримати оргазм. Після цього прямують на кухню, любовно чистять огірочок, крають його на плястерки, солять до смаку, поливають сметаною і споживають. Смачного!

ЛОВИСЯ, РИБКО

Ю. ВИННИЧУК: Вітаємо Вас, пані Аліно, в нашій редакції. Чи маєте для читачів якийсь новий спосіб кохання?

ПАНІ АЛІНА: Як обіцяла, я кожного разу пропонувати му щось нове, виплекане суто у моїй школі. Отже, цього разу закохані так само вирушають на закупи. Але шука-

ють вони вже не огірочок, а рибку. Бажано, аби це був молоденький линок або дзеркальний короп. Розміри його не повинні перевищувати 10—12 см у довжину і 4 см у ширину. Зайве наголошувати, що рибку слід купувати живою. Вдома гарненько рибку викупати, зайву луску прибрати і випустити в мидницю з холодною водою. Для того, щоб у коропа чи линка піднялася потенція, раджу сипнути жменю цукру у воду, а після того додати келишок рому.

Десь так за 10 хвилин клієнт готовий до вжитку. Панна займає у ванні позу, найзручнішу для введення в неї рибки. Не забудьте рибку полити олією. Коли рибка опиняється в піхві, то від несподіваної клаустрофобії починає бадьоро тріпіцькати. Панна, звичайно, дістає серію оргазмів. У цей час її кавалер намагається зубами впіймати рибку за хвіст і витягти з піхви. Заняття це важке і рідко кому вдається виконати його раніше, ніж за півгодини. Саме тому я звертаюся до читачів, щоби писали мені про враження від нових способів кохання, а головне: за який час особисто вам вдалося висмикнути рибку?

Ю. ВИННИЧУК: Дуже Вам вдячні. Обов'язково спробуюмо. Але яка ж дальша доля рибки?

ПАНІ АЛІНА: Звичайна! Її, ясна річ, смажать і споживають. Смачного!

Я завітав до пані Аліни саме в розпал занять. Йшов урок під назвою: «Як стати чуттєвою жінкою».

— Коли я була молода, — розповідала пані Аліна, — а прожили ми з моїм чоловіком п'ять літ, я відчула, що обоє відчуваємо пересичення собою. Я вже його так не збуджувала, як раніше, а що він до мене почав ставитися зовсім буденно, то і я втратила почуття жаги, котре мене раніше охоплювало на його появу... Що ж я тоді вчинила? Якось у неділю ми збиралися на гостину, де мала зійтися весела компанія. Я довго мудохалася зі своїм перевдяганням, малюванням, а чоловік весь час гарячкував і підганяв мене. Одне слово, я ще й не домалювалася, як він мене виволік з хати, ми сіли в авто і поїхали. Але щойно підійшли до будинку, де чекали на нас гості, я сказала своєму чоловікові таке, від чого в нього щелепа відвисла,

а очі полізли на лоба. Ану, мої любі, вгадайте, що я йому вповіла?

Дівчата навперебій кинулися відгадувати, називаючи безліч новин, котрі могли ошелешити її чоловіка. Тут були і «ах, у мене місячка!», і «я забула в хаті праску!», і «в мене пустили панчохи», і багато чого іншого.

— Ні, — відказала пані Аліна. — Я сказала зовсім інше. Я сказала йому, що так страшенно квапилася, а він мене так підганяв, що я просто забула вдягнути майтки! Боже мій, оце була вечоринка! Раніше мій чоловік на гостинах полюбляв собі провадити розумні бесіди, а як вже танцював, то тільки з чужими жінками. А тут — я не могла його просто від себе відігнати. Він тулився до мене, багато разів торкався рукою моїх стегон, мовби хотів переконатися, чи майтки врешті-решт не об'являться. Все це його розпалило до такої міри, що, коли ми пішли з гостей, то він відігнав авто в якийсь глухий за-капелок і згвалтував мене з такою несамовитістю, що я й досі той вечір пам'ятаю... Хочу вам сказати, що пі-

зніше, коли ми йшли на гостину, він сам уже просив мене «забути» вдома майтки. Але я вам оповіла тільки один незначний спосіб, як відновити жагу вашого чоловіка. Способів таких є ще чимало...

Пізніше, коли пані Аліна звільнилася, я міг з нею по-розмовляти.

— Пані Аліно, наші читачі зауважили цікаву схожість обох запропонованих вами сексуальних способів. У випадку з огірком і рибкою «третій партнер» споживався. Цим наче б створювався якийсь новий різновид сексу — кулінарний.

— О, пане Юрцю, тими двома способами кулінарний секс не вичерпується. Сподіваюся, ви чули про «Келих князя Ярослава»?

— Ні, ніколи.

— Ага. Ну, то абисьте знали, що полягає цей спосіб у тім, що жінці в розкішницю обережно вливається шампан. Видовище, скажу вам, не для кожного чоловіка спокійне. Коли починає шампан пінитися, і піна кидається на

поверхню, не можна просто втриматися, щоб не припасати вустами до цього чудесного гейзера. Але не шкодуйте вина. Влийте його, скільки вдасться. Всю цю процедуру варто знову ж таки відбувати в лазничці. Тепер жінка повинна, втримуючи м'язами вино в собі, підвестися і стати над вашими вустами. По маленькій цівочці нехай випускає з себе вино, а вам залишається тільки ловити його ротом і захлинатися від п'яного щастя. На здоров'я!

— Дуже цікаво. Який тільки стосунок мав до цього князь Ярослав?

— А це була його улюблена забава. Маю на увазі Осьмомисла. Бо той, Мудрий, не надто захоплювався збагаченням рідного сексу. З минулого дійшов до нас також надзвичайно смачний спосіб, котрий називається «Сніг на Високому Замку». Отже, партнери повинні підготувати цілу миску збитих з цукровою пудрою вершків, і панна має у цю миску всістися так, щоб тії вершки обліпили її дупцю повністю, як сніг. Тепер справа зостається лише за вашим язиком.

Одного дня головний редактор газети Олександр Кривенко сказав, що добре було б улаштувати якийсь

скандал, щоб підняти наклад. Я замислився. А потім запитав, чи був би скандал, якби ми опублікували записки Роксоляни. Він пожвавився.

— А що? Є такі?

— Нема, але я напишу, — відповів я.

Так ми й вирішили. В наступному номері з'явилася нова розмова з пані Аліною, де закинуто було читачам свіжу наживку.

Ю. В. Днями ви послалися на термінологію Роксоляни. Хіба вона лишила по собі якийсь трактат?

П. АЛІНА. Ви вгадали. Уже читачі Павла Загребельного дізналися, що Роксоляна писала вірші. Але я роздобула і унікальні «Записки з гарему». Це вершина не тільки української, але й світової еротичної літератури.

Ю. В. Пані Аліно, чи Ви вже комусь пропонували цю національну реліквію?

П. АЛІНА. Так, мала необережність звернутися до газети «За Вільну Україну». А вони дали рукопис на рецензію, куди б Ви думали? В Союз України! Там після прочитання вибухнув справжній скандал. Вони потрактували публі-

кацію «Записок» як замах на національну цноту і заприсяглися, що ніколи до цього не допустять. Те, що Роксоляна була в гаремі, ще нічого, мовляв, не означає. Вона там займалася винятково проблемами неньки-України і вчила одалісок малювати писанки, жодних сексів і на думці не мала. Потім цей твір попав на рецензію до Олеса Бердника. Він заявив що «Записки» — це вибухівка, закладена у підвалини Української Духовної Республіки, і він, як президент УДР, готовий лягти на амбразуру, але не допустити публікації.

Ю. В. Пані Аліно, я бачу, у Вас просто нема іншої ради, як передати безцінний рукопис для «Post-Поступу».

П. АЛІНА. Так, я маю надію лише на вас. Я передаю вам цю реліквію, але з умовою: публікувати все підряд, без жодних скорочень чи умовних крапок.

Ю. В. Якою мовою писалися «Записки»?

П. АЛІНА. Вірші, як відомо, Роксоляна писала турецькою мовою. Але «Записки» мали надто інтимний характер, і задля обережності Роксоляна написала їх тодішньою українською мовою. Записки вивіз із Стамбулу Агатангел Кримський, однак не зміг їх ніде опублікувати.

Вони збереглися в нього аж до арешту в червні 1941 року. Архіву академіка НКВДисти не встигли розібрати і покинули в порожній квартирі. Один німецький офіцер, а саме Освальд Бурггардт, він же український поет Юрій Клен, обійшов усі квартири евакуйованих насильно письменників і познаходив там багато цінних матеріалів. Серед них і «Записки» Роксоляни. Я з цим офіцером зазнайомила-ся рік пізніше у Львові. Зайве описувати, до яких хитрощів я тільки не вдавалася, аби виманити реліквію. І тепер я бережу її, мов зіницю ока.

Редакції «Post-Поступу» вручаю сю ксерокопію. А Союз українок попереджаю: якщо не покинете стежити за мною, то опублікую прізвища тих депутатів, котрі відіудували мою школу кохання!

АНОНС!

Дорогі читачі! З наступного номера розпочинаємо публікацію унікальних «Записок з гарему», що їх написала славна донька України Роксоляна-Настя Лісовська з Рогатина. «Записки» публікуватимуться впродовж кількох місяців, а тому попереджаємо Вас: лише передплата

гарантує Вам безперервне отримання захоплюючого твору!

Лише Ваша активність дозволить «Post-Поступові» зібрати кошти на окреме видання цього шедеву нашої літератури!

Пані Аліна віднині постійний читач нашого часопису. Пишіть їй, запитуйте, радьтеся! Пані Аліна і її школа — до ваших послуг! Це їй належить гасло: «Українці всього світу, кохайтеся! Щоб нас було більше!»

Публікації «Життя гаремного» передувала така заувага: «Згідно з вимогою власниці рукопису пані Аліни, твір Роксоляни буде публікуватися повністю, без будь-яких скорочень. Тому наперед просив би читачів не гніватися. Мушу вас запевнити, що і я, грішний, не раз червонів, готуючи реліквію до друку. А це свідчить, що я все ж не настільки зіпсований, як вважають там нагорі.

Рукопис, який роздобула пані Аліна, це значно пізніша копія, датована «Літа Божого 1724 місяця августа 10 дня. Рукою власною отписала Ганна Лашкевичівна в граді Константинополю». Таким чином, рукопис уже при переписуванні мусив зазнати деякого редагування,

адже оригінал від копії відділяє майже два століття. На щастя, переписувачка, очевидно, теж походила з Галичини, бо не піддала виправленню безліч галицизмів.

Однак для потреби сучасного читача я вніс окремі виправлення, розставив розділові знаки, вкоротивши довжелезні речення, зробив ряд стилістичних новацій, які, проте, жодною мірою не спотворюють ані змісту, ані духу пам'ятки.

Публікація твору Роксоляни переконливо доводить, що і в нас був свій Ренесанс, і що й наш народ має свого «Декамерона». А головне: не такі вже ми цнотливі, як це нам намагаються вбити в голову. Ми теж Європа».

Ця заувага потрібна мені була для того, щоб наблизити «Житіє» до читача, бо якби я писав його мовою початку XVI сторіччя, довелося б дуже багато пояснювати, а вже мова початку XVIII сторіччя була нам значно ближча.

Перед тим, як почати писати наступний розділ, я брав до рук якісь давні українські тексти й читав їх з добру годину, аби перейнятися духом і стилістикою. Однак, звісно, я жодною мірою не відтворив справжню тогочасну

стилістику і лексику. Але для ширшого кола читачів, цього було достатньо. Вони повірили. І це було головне.

СКАНДАЛ

Як і варто було сподіватися, «Житіє» збурило патріотично стурбованих громадян. Вони кинулися в атаку, вимагаючи припинити публікацію записок Роксоляни.

Часопис управління освіти Івано-Франківської обласної державної адміністрації «Поліття» заряснів обуреними листами. Особливою активністю відзначився Ярослав Гавучак, вчитель-пенсіонер с. Старі Кути Косівського району. Його листи відзначалися небуденною образністю.

«Прочитавши огидну пошлятину Винничука й Андруховича, не можу обійти її мовчанкою. Молодь — наша зміна, і її потрібно виховувати на красному письменстві. Зараз, коли йде боротьба за збереження нашої суверенності, духовного відродження українського народу, купка літературних збоченців отруюють її свідомість. Знаю, що,

як опублікуєте мій матеріал, знайдуться оборонці батьків духовної отрути, які назвуть мене консерватором, навіть неосталіністом. Заспівують стару пісеньку, мовляв, такий жанр є давно на Заході і тому має право на існування».

А вже 15. 08. 92 р. з'явилася його стаття «Батьки духовної отрути»:

«В Ю. Винничука — педагогічна освіта (закінчив Івано-Франківський педінститут). В його книзі «Спалах» є насправді гарні мистецькі речі. Перекладає з англійської і кельтських мов. Страшно і гірко, що цей — за визначенням п. Андруховича — «батько чорного гумору» став батьком духовної отрути. У його далеко не художній повісті «Діви ночі» («Дзвін», № 7, 1991 р.) він захоплюється старою повією, власницею будинку розпусти, Аліною. Дозволю процитувати його неабияке «соціологічне відкриття»: «Отже, пані Аліна належала до свідомих українок. А це вам не абищо, бо процент українок серед наших проституток був недо-

статній для нормального функціонування організму нації».

Із сторінок газети «Пост-поступ» дізнаємося, що ця сама Аліна утримувала будинок розпусти ім. Роксоляни, що викликало справедливе обурення жінок з Нижанковичів Львівської області («Молодь України», 11 березня 1992 р.).

Бажано вислухати думку ректорату нашого Івано-Франківського педінституту, в стінах якого навчався Ю. Винничук, викладачів інституту вдосконалення кваліфікації вчителів, педагогів наших шкіл і училищ, журналістів, провідників «Пласту», духовенства, батьків «про художню вартість «творіння» трьох Юріїв (тут йдеться також про Іздрика. — Ю. В.). Цікаво теж почути слово наших студентів, учнів-підлітків про враження від повісті «Ги-ги-ги!», яка виплеснула на сторінки нашої молодіжки.

Патологічна фантазія Винничука створила огидну плюгавщину, в якій старанно зібрано всі людські пороки».

Найрезонансним був лист, опублікований у газеті «Молодь України» 11 березня 1992 р. Газета на ту пору мала мільйон читачів. Публікація цього листа дуже нам допомогла — наклад почав відчутно рости.

«НАМ ДУЖЕ БОЛЯЧЕ...»

**ВІДКРИТИЙ ЛИСТ СПЕЦКОРУ ГАЗЕТИ «POST-ПОСТУП»
ЮРІЮ ВИННИЧУКУ**

«За «плюндровані наші села, за сльози України, за втрачене щастя моє і всіх дівчат-полонянок, за смерть батька і матері... Мститиму і далі. Скільки зможу. До останнього подиху». (С. Плачинда, Ю. Колісниченко — «Роксоляна»).

«Пане Винничук, прочитавши в газеті «Post-Поступ» в рубриці «Школа кохання» Вашу публікацію «Житіє гаремное», ми були до болю вражені цим блюзнірством. Ще Ви називаєте п. Аліну «щирим українським патріотом» з «її зразковою школою українського кохання імені Роксоляни»...

ГАНЬБА!!! Ми взагалі сумніваємось, чи п. Аліна є українкою? Тому що не може українка, яка є «цирим українським патріотом», використати чесне ім'я славетної дочки України для реклами дому розпусти. Чому не вказано, де оригінал, написаний рукою Насті Лісовської, та й чи взагалі був такий рукопис? Чому п. Аліна дівчат-невільниць прирівняла до сучасних професійних повій?! Хто дав їй таке право!? (Якщо Аліна не витвір самого Винничука?) А тепер про Роксоляну.

Наші діти виховувались на високопатріотичних творах наших письменників, серед яких і «Неопалима купина» С. Плачинди та Ю. Колісниченка, де правдиво, воістину святою, славетною українською патріоткою зображена Настя Лісовська. Кожне речення в повісті говорить про великий розум жінки-дипломата, жінки-патріота свого народу.

«Вона знала, що в султанському дворі, в порту, серед сторожі, яничар, на галерах дуже бага-

то Ібрагімових вивідувачів. Великий візир хоче викрити тих, хто влаштовує втечі невольникам на галерах».

...«А Роксоляна знала більше»...

«У морі галера поверне на Очаків, увійде в гирло Дніпра і вгору по Дніпру, аж до кам'яного гнізда заporожців — Хортиці».

Так Настя Лісовська вела дипломатичні прийоми іноземних посланців: «до золоті альтамки запросила іспанських посланців і півгодини розмовляла з ними латинською мовою. А через три дні за її намовою відбувся перший дипломатичний прийом у султана».

«Так завдяки Насті Лісовській зачалася перша сторінка в історії турецької дипломатії...» «За тиждень посланцями венеціанських дожів на срібній таці до ніг Роксоляни було покладено символічну золоту корону володарки і рятівниці Європи...» «Сьогодні Настя приймає угорських посланців...»

Отже, наша історія говорить про Настю Лісовську, що, будучи дружиною турецького султана Сулеймана, керувала Туреччиною 41 рік і «41 рік наймогутніша в світі держава не чинила нападу на Україну, більше того, ще й стримувала татар. Це врятувало козацьку державу від загибелі».

Настя Лісовська — Роксоляна до самої смерті залишалась вірною дочкою свого народу, неньки-України. «Так, Роксоляна зробила більше, ніж усі гетьмани України і наймогутніші армії Європи. Вона остаточно і назавжди підірвала могутність Порту».

Помираючи, Настя Лісовська сказала: «Можу спокійно померати. Моя Україна житиме. Житиме вічно! Житиме й боротиметься!»

Отже, завдяки таким історичним творам українських письменників Україна за 70 років тоталітарної комуністичної системи не загинула, а відродилась як самостійна держава — Україна.

Тепер звертаємось до головного редактора газети «Post-Поступ» пана Кривенка: яке виховання одержать наші внуки, читаючи такі публікації? Просимо припинити друкувати продовження такого брудного пасквілю Юрія Винничука. На таких публікаціях наша молодь виростатиме не чистою душею і тілом — патріотами своєї неньки-України, а людьми, які впали на дно, — спекулянтами, наркоманами, повіями. А «щирій українській патріотці» Аліні радимо перейменувати її «зразкову школу українського кохання» з імені «Роксоляна» на імені «Аліна».

Шановна редакціє, дуже просимо Вас надрукувати наш відкритий лист Юрію Винничуку. Звертаємось до Вас тому, що «Молодь України» молодіжна газета, яка розповсюджується на Україну, і надіємось, що молодь, прочитавши наш лист, зробить відповідні висновки, і це сприятиме її правильному вихованню. Для підтвердження вище наведеного нами надсилаємо Вам один листок № 3 тижневика «Post-Поступ». «Житіє гаремное» дру-

кується вже з № 12 за 1991 р. і продовжує друкуватись.

А це нам дуже боляче.

*З повагою до Вас — жінки з Нижанкович:
ХОМА О. В., ЯРОСЛАВСЬКА М. І., МАЦАК Н. І.,
БОГАЧИК З. П., ГЛОЖИК С. С., ЯРОШЕВИЧ В. К.,
РОСОВСЬКА К. П., ДМИТЕРКО Н. А., ТИСОВСЬКА,
САР'ЯШЕН К. М., ЧЕРВІНСЬКА, МАЛИШЕВСЬКА П.,
КАЧКОВСЬКА Є. І., ЦІЛІМИРСЬКА Т. М., КУЗЬМЯК Н. Я.,
ФОБЕРСЬКА Л. І.»*

Лист цих чудових жіночок складався винятково з цитат, насмиканих з «Неопалимої купини» С. Плачинди, відомого міфотворця і фантазера. Незабаром під вікнами редакції заколосилися синьо-жовті прапори. «Союз Українок» та інші патріотичні організації влаштували мітинг-протест проти публікації «Життя». В патріотичних газетах мене обзивали «збоченцем». В редакцію йшли обурені листи.

«Шановна Редакціє, ми — старші люди, але є постійними читачами Вашої газети, бо вважаємо, що для демократичного розвитку обов'яз-

ково потрібна опозиція. Одначе ми Ваші секс-матеріали абсолютно не сприймаємо. То в такому віці нормально, і ми навіть не наважились би Вам робити зауваження. Але хочеться вірити, що ви дійсно українці, тож хіба можна так, паплюжити ім'я Роксоляни (Роксолянія — Україна)?

Якщо Ваш Винничук спеціаліст тільки в цій одній галузі і дуже хоче писати, то нехай би собі взяв за героїню Катерину Другу, там би йому не треба було брати матеріали зі своєї хворобливої уяви, а дійсно з історії... Нам же виховувати синів-патріотів, а не сексуальних маніяків.

*Сім'я Ангелюків: Інженер-політв'язень,
викладач. Дубляни».*

Врешті головний редактор зламався і припинив публікацію «Життя». Читачі на це відреагували дуже гостро:

«Шановний пане Юрку!

Дуже шкода, що ваш тижневик перестав друкувати щоденник Роксоляни. Ми з товаришками по роботі дуже тішились кожного тижня, читаючи «Житіє... ». А тепер — нема. Наші домороще-

ні львівські ханжі, очевидно, вдарили на сполох: аякже, жіноча цнотливість постраждає від зайвих знань чужого сексуального досвіду. На Заході нікому не спадає на думку забороняти еротичні фільми по телебаченню чи книги цього жанру. А в нас вічно борються за нашу невинність!

Щодо мене особисто, то після щоденних клопотів, як нагодувати чоловіка, дитину і двох здоровенних собак, тішуся з будь-якої можливості трошки забутися читанням про чуже, таке далеке життя. Еротичних фільмів ми з чоловіком не маємо змоги дивитися: свого відео нема, телевізор польських і німецьких програм не тягне, так що лишилося «Житіє...».

Ми — за продовження публікації щоденника. Хай заспокояться ті, хто ревно пильнує цноту: не те пильнуєте, панове!

Н. Будій, Львів».

«Юрко Винничук!

Дякуємо за Роксолян. Ми читаємо з захопленням, чекаємо кожен наступний номер і роз-

чаруємося, коли Вашої сторінки нема. Все нормально — твір розігріває душу, розбурхує. Ніякої вульгарщини в ньому ми не бачимо.

Працівники ЛОРТА, 21 підпис».

«Шановний пане Юрію!

Ми, ваші постійні читачі, просимо повідомити нас про долю «Житія...». Де можна придбати книжку «Діви ночі» і чи буде окрема публікація «Житія...»?

З повагою Руслан, Андрій, Ігор, Костик, Юра, Сергій, Олег, Ростик, Вася, Роман. Слава Україні!»

«Головному магістру по граню.

Сиджу на купі бораченки і пишу.

Мельдуюсь — Горішний Місько Міськович зі Станіславщини.

Що я хочу вам сказати, хлопці, — добре робите, що пишете про гранє. Я міркую так: файне гранє — файна держава. Ту мож розробити цілу концепцію. Приміром: гранє на західноукраїнських теренах. Недурно в нас колись співали:

*Пробувала я на трісках і на околоті,
А тепер би-м я хотіла на колючім дроті».*

«Дай Вам Боже здоров'я!

Дуже сумно, що припинилось друкування «Життя...», купувала кожний номер із великим задоволенням. Вже сорок років на носі, та читати «Життя...» — велике задоволення. Хай ті «чисті» душі, хто хоче забороняти, за собою краще слідкують, що вищі чини компартійні у вже старечому віці витворюють із молодими у ресторанах, і взагалі, хай не показує нарід свою цнотливість, яка була і є природною. Я обома руками за публікацію, і дай Бог здоров'я пану Винничукові та пані Аліні, що дала такі рукописи. Благаю Вас чимскоріше друкувати продовження.

З повагою Галина Гонтар».

«Пане Юрку!

«Роксоляна» — то є супер! Обов'язково друкуйте далі. А якщо хтось буде казати, що то сороміцтво, то можете їм сказати, що те, що природнє,

вже не сороміцьке. І взагалі, якщо не подобається, то ніхто не примушує читати.

Дівчата з Пласту».

«З великим проханням пише вам молода львів'янка. Випадково прочитала «Житіє...», яке дуже зацікавило мене і моїх друзів. Прошу вас повідомити, де можна отримати всі газети з цим оповіданням за будь-які гроші чи купони, бо у кіосках цю газету придбаєш не завжди.

Зоряна Хар».

«Я була в одній компанії, де зайшла мова про «Житіє...», і почалася гаряча дискусія. Одна пані зі Союзу Українок сказала, що то є страшне свинство, а я спитала, чи вона всі частини «Житія...» прочитала. Вона відповіла, що так, прочитала геть усе і навіть складає в папку. Я тоді поцікавилася:

— Але якщо це таке свинство, то чому ви після першого ж номера не плюнули, а збирали продовження?

Пані почервоніла і замовкла.

Оксана Олеськів».

«Вельмишановний пане Винничук!

Щиро переймаючись незбагненим фактом тимчасової перерви публікації Роксоляниних мемуарів, хочу дещо запитати. Пригадується мені розповідь про дивний статевий акт якоїсь панни із екзотичною південною пташкою, здається, павичем.

Цей сексуальний вибрик мав місце у гаремі. Як таке могло бути і чи правда це? Чи нема подібних свідчень у записках Роксоляни?

Пані С. М.».

А одна жінка написала, що двадцять років прожила з чоловіком, а не знала, що таке можна витворяти в ліжку. Нагадаю, що мова про час, коли й близько не було такої кількості різних порадників із сексу, як тепер.

Завершилася епопея і з пані Аліною. Останнє інтерв'ю з нею виглядало так:

«— Пані Аліно, публікація записок Роксоляни викликала значний ажітаж. І публіка тут розділилася. Одні в захваті, інші обурені.

— Ну, я й цього сподівалася. Ми вже так виховані, що дуже хочемо корчити з себе найцнотливішу в світі націю. І вся моя бурхлива діяльність спрямована якраз на те, аби розвіяти цей облудний міф. Я збрала такий багатий матеріал, що можу твердити без перебільшення: українці — це творці висококультурного і рафінованого сексу. А конкуренцію їм складають лише китайці та індійці. Під сімома печатями зберігалися наші шедеври еротичного мистецтва. Вважалося просто непорядним навіть згадувати про них. І яка шкода, що й досі світові та й нам, бідолахам, невідомий унікальний витвір XVII століття, національна енциклопедія сексу «Золота книга любовців», котру написав геніальний поет українського відродження Климентій Зіновіїв. Про цього автора знайдете відомості в будь-якій енциклопедії, видано цілу книгу його віршів, але ніде нема ані згадочки про найвидатнішу працю його життя — «Золоту книгу любовців».

Тобто я хотів улаштувати ще одну містифікацію, але цнота перемогла.

ПАРОДІЇ

Публікація «Життя» викликала серію пародій різних авторів, які таким чином намагалися підтримати публікацію. Володимир Павлів у статті «Винничук, ти не правий!» писав: *«Якщо я з першої своєї появи на сторінках «П-П» став відомий як борець за українську культуру і мову, то добродій Винничук був уже відомий як автор «Дів ночі», що компрометують українську молодь взагалі і українських панянок зокрема. І надалі, протягом своєї діяльності у «П-П» цей добродій вишукував собі до співпраці авторів і кореспондентів сумнівного минулого і не менш сумнівних занять у сьогоденні. Вся його, з дозволу сказати, «праця» полягала у руйнуванні четвертої цноти українця — моралі. Найкращим прикладом цього став опрацьований і надрукований ним матеріал про нашу національну гордість Роксолян — символ української цноти і патріотизму».*

Я довго терпів і боровся: усно і письмово звітував начальству, присоромлював його на зборах трудового колективу; навіть сплював його і люб'язно шептав на вухо:

«Юрку, кинь, ну нащо тобі та стара дрімба пані Аліна? Хоч, я тобі дістану книжку про те, якою шльондрою була Катерина II, чи наукові розробки про довжину прутня Петра I?» Але у відповідь чув лише п'яне і сповнене ненависті: «мол-чать» і «пашол на...». Ось справжнє обличчя цієї людини. Через нього, вірніше, заради святої справи, я навіть пішов на конфлікт зі своїм сумлінням.

Коли на заводі РЕМА нічна зміна, кинувши роботу, читала «Житіє гаремное» і хотіла скликати мітинг протесту, я вирішив стати їхнім інформатором для координації дій: акцій протесту і можливих терористичних актів»

(«Post-Поступ», № 22. 1992).

Написав пародію також Богдан Волошин, який набув популярності своїми гумористичними фейлетонами під псевдонімом пан Марциняк.

Лист пана Марциняка до громадян Галичини

Дорога з чоловіка робить або злодія, або філософа. А моє життя зробило з мене, як каже пані Стефа, прав-

дивого сексового маніяка з нездоровим відхиленням від патальогії. А всьо через того вар'ята з народного часопису «Пост-Поступ», що пишесі під титулом пан Юрко Винничук.

Може паньство читали, або чулисте на клюмбі про його правдиву повість, же ніби наша славна діаспорка пані Роксоляна з Рогатина зробила з Сулеймана в Стамбулі мужчину? То, мої найдорожчі, глупство і провокація.

Наша патріотка розклала зсередини Османску гімперію, наплодила правдивих українців у Турції, і теперка ми там їздим за светрами, а вони мають в носі наших босих димократів. А пані Стефа замільдувала не ту обставину, а той спосіб, яким пані Роксоляна зробила ГКЧП в Стамбулі.

Приходить вона якось у надвечір'я до мої хати і так делікатно бере мене за гудзічка на споднях.

— Пане Марциняку, ви знаєте, що таке наша українська кубіта? Ви не знаєте, що таке українська кубіта. Вам того навіть в Союзі українок не скажум!

Я так помалу злапавсі за того самого гудзика, бо мої штруксові сподні зачали слизгатисі до мештів.

— А чо, пані Стефо, я не знаю, шо таке українська жінка? Знаю. Цілком нормальна. Має дві дзюрки в носі, гарує, як віл, на незалежну державу і дає кожному правдивому українцю надію, шо чорнобильські геци ніц на него не діют.

— Але як то вона робит? — замуркала пані Стефа, відриваючи мою руку від споденок, які тільки на ній трималисі.

— Як всі! — кажу, пробуючи минути пані Стефу і таки заскочити в розхристані споденки. Але було вже запізно. Двоцентнерова кубіта стігнула мені руки вузлом на спині і поклала на бамбетлі.

— Нині ви, пане Марциняку, будете Сулейман, а я — Роксоляна!

По тих словах мені виступила на тілі гусяча шкіра і замругало праве воко. І було чого, бо сусідка вже видираласі на п'єц.

— Я вам зроблю так, як найбільше любив пан Сулейман. А ви не кричіт, бо мій Ромцьо зара лежить в такий самий спосіб нетралізований в ваненці.

По тих словах пані Стефа скочила на мене... О рани Христові, як я по тій акції кричав! Але жадна зараза в домі не чула, бо писок був затканий задком теї аферистки, а весь нарід обсервував по телевізії Мар'яну, яка все з багатими плаче.

Коли пані Стефа вилила на мене відро води, я врешті прийшов до себе. Але на тому мої муки сі не скінчили. Кубіта прив'язала шнурок до мої шиї, а другий кінець — до віконної рами. Вона копала раму від себе і шнурок витігав моє тіло їй на спину... Я б то ще витримав, мої найдорожчі. Але пані Стефа намастила себе натиранєм від рематизму, і мусів по ній товчисі, як Марко по пеклі. А вона чось стогнала, копала раму і кричала: «Я — Роксоляна! Я — Роксоляна!..»

Коли я вже зачав синіти і натиранє не помагало, пані Стефа залатвила новий спосіб. Вона зачала бавитисі в бутилочку. Крутила її на підлозі. На кого фляшка покаже — з тим сі парувала. Боже, що вона зробила з моїм креденсом! По тій гранді його ноги я два тижні не годен був знайти. Я вже не кажу про фікус. Врешті, коли фляшка показала на мене, пані Стефа блиснула вочима і вісім

з половиною разів надругалась наді мною. А потім сказала:

— Я не знала, пане Марциняку, що ви такий підлець. Ви правдивий сексовий маніяк! Роксоляна вам би того не простила!

— За шо? — пропищав я з-під її ноги.

— А за фризурю! Ви мені її чисто заслинили.

По тих словах пані Стефа зав'їзала на моїм волувку герасимку, вбраласі і замкнула двері. А всьо через tego пана Юрка Винничука, бодайби він сам тим Сулейманом став. А пані Стефа Роксоляною».

У 1996 році «Житіє гаремное» нарешті з'явилося окремим виданням і дуже швидко розлетілося. Та пам'ять про нього була жива. Першого квітня 1998 року журналіст Максим Міщенко в газеті «Молода Галичина» опублікував такий жарт.

РОКСОЛЯНА, НАША СЛАВА

Академія наук та Асоціація письменників Туреччини висунула на здобуття Нобелівської премії 1998 року в га-

лузі літератури львівського письменника Юрія Винничука за романи «Житіє гаремное» і «Діви ночі». Як вказано у поданні, «за світового рівня письменницький професіоналізм, глибокий реалізм у відображенні дійсності, зокрема історії турецької держави, та життя її національної героїні Хуррем-Роксоляни».

Це перший в історії Нобелівського комітету Шведської академії наук випадок, коли на найпрестижнішу в світі літературну премію країна рекомендує іноземця, як уперше й те, що своя рідна держава цього кандидата не висуває і не підтримує. Та, зрештою, не є великим секретом, що офіційні установи України не мають особливого пієтету до особи і творчості Юрія Винничука, а на адресу його прозових, поетичних, публіцистичних творів, що не лише видаються в нас, а й мають дуже велику популярність, нерідко лунають закиди, часом просто відверті звинувачення і погрози з боку деяких наших ультраконсервативних і урапатріотичних організацій — за те, що нібито вони пропагують розпусту, а сам письменник є брехуном. Утім, офіційна влада і пропаганда ніколи не любила Юрія Винничука. Як і він їх.

Тим часом, «Житіє гаремное» і «Діви ночі», інші повісті й оповідання львівського письменника добре відомі не лише в Україні, а й далеко за її межами. Зокрема, ці два романи перекладені сімнадцятьма мовами і видані у тридцяти дев'яти країнах світу. До речі, кандидатуру Юрія Винничука на здобуття премії Нобеля підтримали наукові та письменницькі організації аж з чотирьох континентів — Болівії, Непалу, Того і Нової Зеландії.

— Не збагну, що може не подобатися нормальній людині у творах Юрія Винничука, — дивується всесвітньо відомий поет, літературознавець і перекладач Нелч Нетурп, який народився у Занзибарі, а нині мешкає на батьківщині предків — у Данії і є кандидатом у члени виконкому

ЮНЕСКО. — Це справді талановита проза, яка відзначається глибиною проникнення у надра сутності, художнім осмисленням дійсності, образністю і новизною. Саме завдяки творам Винничука багато хто на планеті відкриває для себе Україну. Певен, що український письменник буде одним з найвірогідніших претендентів на отримання цьогорічної Нобелівської премії.

Звісно, таке визнання і публікації у всьому світі приносять нашому землякові не лише моральне задоволення, а й суттєву матеріальну втіху. Та, як справжній творець, Юрій Винничук не переймається цим, бо ж гроші, на його переконання, існують для того, щоб їх витратити. На свої гонорари письменник заснував благодійний фонд імені Роксоляни, значні кошти він вклав у виробництво 52-серійного телевізійного художнього фільму «Життя у пеклі та в раю», який за мотивами роману «Житіє гаремноє» знімає телекомпанія «Міст» і про початок роботи над яким ми розповідали торік.

Як повідомив генеральний директор «Моста» Михайло Хвойницький (він же — головний режисер-постановник стрічки), позаду вже майже половина праці, відбулися зйомки в Рогатині, Стамбулі. Головну роль Роксоляни виконує досі нікому невідома львів'янка, яка перемогла у конкурсі претенденток (серед них були й відомі актриси). На думку авторів фільму, він відкриє в особі цієї чарівної талановитої дівчини яскраву «зірку» екрану.

А присудження Юрію Винничукові Нобелівської премії, безперечно, сприятиме й успіхові телефільму, і популяризації творчості письменника у світі».

ВІДГУКИ КРИТИКІВ

Олесь Бузина: «Сумел же Юрій Винничук фактично подмять своїми «Девами ночі», «Житием гаремным» и «Гульвисой» Львов и Галичину.

Кстати, это самый «непритворный» из нынешних украинских писателей, заштопавший к тому же больше всех дыр в дедовском кожухе нашей литературы. Первый эротический рассказ выдал он. Первую плутовскую повесть на криминальной подкладке — он же. Первый черный юмор по-украински тоже выстрогала его шкодливая рука» («Киевские ведомости», 07. 02. 1998).

Костянтин Родик: «Житіє гаремноє» — текст, що спричинився до публічного скандалю. Якби тоді вже існувала Державна комісія з питань суспільної моралі — автора точно засудили б «за порнографію». Утім, як завжди у таких випадках, до самого твору мало хто заглядав. Інакше б палкі прокурори із подивом узріли, що ця еротична фантазія на тему Роксоляни значно цнотливі-

ша за, скажімо, «Тисячу й одну ніч» (направду, не вважати ж за порнографію такий, скажімо, опис оргазму: «Скрик мі став уперек горла і думала-м, же вмираю, же янголи підхопили й понесли у млаку сизу?»).

Непорозуміння поширилося навіть на академічне літературознавство. Тамара Гундорова написала: У «Житті гаремному» Юрій Винничук репрезентує подвійний кітч, а саме — стилізований під бароковий еротичний кітч». Але ж кітч — річ серйозна; без усмішки й навіть по-смішки (хоч може бути і смішним — як у Верки Сердючки, наприклад). Кітч — продукт невігластва (у чому Винничука аж ніяк не запідозриш) та наївної віри (чого у нього теж немає). «Житіє» ж — відверта пародія, стьоб, фейлетон. У книжці пані Гундорової зауважуємо посилання: «Кітч — іміджологія, твердить Мілан Кундера». Так оце воно і є: «Житіє гаремное» — просто вигадлива PR-акція (що, до речі, підвищила професійне котирування нашого автора).

І до літератури має лише опосередкований стосунк — як побічний продукт процесу. Але книжкою цей текст таки вийшов — 1996-го у львівській «Піраміді».

Того ж року уперше опубліковані «Польові дослідження з українського сексу» Оксани Забужко. Багато пізніше згадуючи ті часи, пані Оксана у книжці «Український палімпсест» (2014) проходила фразою: «Забужко й Андрухович, себто «мама й тато» української літератури». Справді, п. Забужко дала зразок новітньої психо-соціальної драми та самоідентифікації за геть відмінних од усіх попередніх життєвих (і мистецьких) умов. А п. Андрухович став куратором досі не баченого на наших теренах постмодерного карнавалу сенсів. Але ж був і третій — той, що заходився чистити, а здебільшого прокладати заново, річище жанрово-ігрової прози, котрої у 1990-ті у нас просто не було. Це — п. Винничук. І коли вже удаватися до метафори «батьки і діти», то він — законний «брат» двох повище згаданих талантів».

Актуальна література. Радуга. 2016.

Наталка Білоцерківець: «А тим часом ще як мінімум два минулорічні видання претендували на роль бестселера — принаймні для певних соціально-вікових груп чи географічних регіонів. Власне, «Житіє гаремное» Юрія

Винничука, псевдоавтобіографічний «манускрипт» славетної Роксолани (написаний головню як «еротичний поради́к» «для всіх, которії в коханню знаходять радість і втіху, ажеби надалі то єще кунштovníй справовали»), зажило неабиякої слави в Галичині ще від часів регулярної появи на сторінках львівської газети «Post-Поступ». Цьому сприяла і місцева популярність Ю. Винничука як автора попереднього скандального роману «Діви ночі» — з життя радянських повій, сутенерів та кримінальних розваг компартійної номенклатури. До того ж письменник ще й видавець журналу «Гульвіса» (такий собі «український переклад» «Плейбоя»). Та й прозаїк він справді добрий. «Житіє гаремное» — високоякісна стилізація, через що, правда, твір буде важко вчитати пересічному «східнякові». Для останнього й т. зв. українська літературна мова, заснована ніби на рідному київсько-полтавському діалекті, є важкодоступною і взагалі бандерівською, а що вже казати про розсипи латинізмів і полонізмів, запахуці синонімічні ряди на означення тих явищ, для яких мешканцеві Наддніпрянщини цілком вистачає однослівного «кацапського» мату!

Свого часу «Роксолана» П. Загребельного наразилася на критику саме через зображення (досить помірковане) сексуальних почуттів нашої національної героїні. Міркувалося, що велика патріотка не мала права, а отже, і не могла анічогісінько відчувати в обіймах ворога, окрім «живцем патраючого» національного болю.

Але щоб стати улюбленою і могутньою дружиною турецького султана і — припустимо — впливати на його політику щодо України, Настя Лісовська не могла бути просто патріоткою, хай і вродливою та розумною... Однак і сексуальних умілиць серед кількосот Сулейманових наложниць нараховувалось, мабуть, немало. Тому ті, хто хоче збагнути історичний образ Роксолани в його більшій-меншій повноті і шукає цього в «Житті гаремному», — напевно помилились адресою. Постмодерністська «штучка» Юрія Винничука написана зі смаком (естетичним теж) і гумором... який часом доходить до цинізму. Ба навіть, я б сказала, є відображенням такого неприємного авторові українського мазохізму (див. ще один своєрідний бестселер Винничука: газетну статтю «Ще раз, і дай Боже востаннє, про так

званий «малоросійський мазохізм», котра пережила десятки передруків у різних виданнях).

Я цілком розумію причини, з яких молодше покоління українських письменників переписує «Любіть Україну» на «Любіть Оклахому», за славнозвісним чи, як на чий смак, сумнозвісним віршем О. Ірванця. Це складні причини — як естетичного характеру (ті ж, що змусили Вольтера висміяти Жанну д'Арк в «Орлеанській діві»), так і чинники політичного моменту — як реакція на бездарну псевдопатріотичну риторичку. І все ж, коли після оспівування та звеличення всуціль позитивних сторін національного буття наші митці переходять до копирсання в національній білизні, до обрамлення вигадливою вишивкою дат та імен на кривавих плямах української ганьби чи поразки (як буквально це робить по шлюбних ночах винничуківський султан), — то якщо це не мазохізм, тоді просто погана мода».

Журнал «Критика», №1, 1998.

Не забув мене згадати і Павло Загребельний, маючи на увазі мою статтю «Малоросійський мазохізм» (пе-

редруковану в двох десятках видань). Він писав, що я «добровільно взяв на себе роль герострата української історії, зі сторінок незначної газетки (здається, вона вже віддала душу Богові) глузував: якусь рогатинську попівну Роксоляну, яка стала султанською підложницею, гаремним м'ясом, зробили національною героїнею!»

Авжеж, я писав про те, що жіночим символом для Франції є жінка-лицар Жанна Д'Арк, а для України — Роксоляна. Але у фразі Загребельного було дві неправди. «Газетка» душу Богові не віддала, а Роксоляну я не називав ані «султанською підложницею», ані «гаремним м'ясом».

Відомий правозахисник Леонід Плющ покепкував з П. Загребельного, зазначивши, що його «есе присвячено ідейним борінням автора в жахливій Брежнєвсько-Сусловські часи й захистові світлої пам'яті Роксолани... Якщо мова не про «Post-Поступ», то газетку не читав. Зате прочитав у цій, одній з кращих свого часу газет, Винничукове «Житіє гаремное» (1996), яке пародіює не Роксоляну, а «Роксоляну». Винничук дотепно розгортає сексуаль-

ні натяки роману Загребельного і вказує на те, про що всерйоз писали феміністичні критики: Роксолана Загребельного нічим особистісним не визначається. Типова одаліска, талановита й успішна гаремна курва й інтриганка».

Проблема в тому, що нісенітниць довкола Роксоляни доморощені популяризатори наплели безліч. Сам Загребельний у післямові до свого роману заперечив міф, що Роксоляна стримувала татарські набіги.

Прихильникам Роксоляни варто було б зазирнути до історії М. Грушевського, Д. Яворницького чи до «Львівського літопису» (ЛЛ) та «Острозького літописця» (ОЛ). Вони були б здивовані: напади татар і самих турків не припинялися усі роки, коли Роксоляна могла б на це впливати. А тепер за порядком по роках з посиланням на джерела. Всюди, де вказано том і сторінку, — історія М. Грушевського.

1521 р. — «П'ятитисячна ватага татарська напала на Київське Полісе» (т. VII, 30).

1523 р. — «Напад на Поділліє турків і білогородських татар. Їх ватага... попустошила Поділліє, пройшла в Галичину...» (т. VII, 30).

1524 р. — «Турки повторили свій похід, але з більшими силами» (т. VII, 30). «Спалено Зіньків» (ОЛ). Того ж року «величезна орда татарська... впала на Волинь, відти в Галичину» (т. VII, 31).

1525 — «Турци Рогатин доставали» (ЛЛ).

1526 — «Новий великий татарський напад в 1526, а як пояснюють сучасники, був він продиктований султаном» (т. VII, 31). А взимку татари «повторили свій похід» (т. VII, 32).

1527 — «Взимку тривав татарський похід, аж поки князь Константин у Ольшаниці татар побил» (ОЛ).

1528 — Цей рік «записався дрібним нападом татар на Поділліє» (т. VII, 32).

У цей час почалися в Криму «усобиці між потомками. Менглі-Геря... Отсі кримські усобиці були, мабуть, причиною деякого ослаблення татарського натиску в сих роках». Ось де причина, а не Роксоляна.

1530 — «Татари напали на литовську Україну» (т. VII, 33).

1532 — «Похід хана Сеадат-Герей: він приходив... на Черкаси, з яничарським військом» (т. VII, 93).

1534 — «Татари предмістя у Заславлю спалили... того же року татари були о святім Ілїї» (ОЛ).

У 1530—1541 рр. — «Веде постійні переможні бої з татарами воєвода Претвич» (т. VII, 61 — 65, 95 — 99).

1541—1545 — «З записок Претвича бачимо, що татарські напади на Україну в 1541 — 1545 рр. ішли неустанно» (т. VII, 110). Всього таких нападів нараховано сім.

1547 — Татари «напали на польські володіння біля Вінниці» (Яворницький, т. 2, 10).

1546—1549 — «Претвич отримує ще ряд значних перемог» (т. VII, 61 — 65, 95 — 99 і далі).

1550 — «Браслав от татар взят» (ОЛ).

1551—1555 — дрібні татарсько-козацькі сутички.

1556 — «Козаки напали на Крим у відповідь за попередній татарський набіг» (т. VII, 120).

1557 — «Кримський хан облягає Хортицю» (т. VII, 120)

1558 — «Татари і турки напали на Хортицю» (Д. Яворницький, т. 2, С. 18).

«Взимі татаре були на Подолу» (ОЛ).

Але далі Грушевський пише, що наведений ним «кательог нападів і спустошень навіть для Західної України, без сумніву, неповний, і в дійсності вона терпіла їх ще більше» (VII, 33). Згадки про напади на Західну Україну повніші тому, що їх висвітлювала королівська адміністрація, а про напади на Центральну і Східну Україну ми мало що знаємо. Відомо лише, що потік невільників до Криму і Туреччини в 1520—1558 роках не переривався, а українці мусили жити в постійній тривозі.

Та не забуваймо ще одного. Я перечислив переважно татарські напади на Україну, але ж, якщо існувала домовленість султана Сулеймана про мир з Річчю Посполитою, то чому ж саме у ці роки українські воєводи Дашкович, Предслав Лянцкоронський, Претвич та інші громлять татар на їхній території? Та й не тільки татар, але й турків! А успіхи Претвича такі значні (усього з 1530 по 1549 —

1570 рр. перемог над татарами!), що вся Річ Посполита його славила як героя.

Саме на 1520—1560 роки припадає інтенсивна політика Речі Посполитої щодо зміцнення південних кордонів, поява козаків і Запорізької Січі. Перемоги козаків і коронного війська суттєво вплинули на активність кримських татар, і Сулейман змушений був постійно жалітися польському королеві на таких лицарів, як Претвич або Байда. Додам, що М. Грушевський взагалі Роксолянку ігнорує і не згадує в своїй історії, не вважаючи цю особу за варту його уваги.

Ось такі факти. І відіграють вони вирішальну роль.

Перш ніж писати «Житіє гаремное», я простудіював десятки джерел, зокрема й книгу про гаремні звичаї. Я хотів збагнути, чим могла «взяти» Роксоляна султана, якщо серед її суперниць було кількості секс-бомб з Європи, Азії та Африки, хоча сама Роксоляна особливою вродою не відзначалася. Очевидно, що вона вплинула на нього не українськими піснями, а чимось іншим.

Ми стільки років оспівували цноту, що я вирішив на решті оспівати те місце, де вона знаходиться.

Справжня історія Роксолани

Султан Сулейман мав чотирьох дружин. Четвертою його дружиною була Гуррем Султан, яку європейці прозвали Роксоляною. Вона мала величезний вплив на султана, а їхнє кохання увійшло до легенд і до безлічі літературних творів. Лише українськими авторами створено близько півсотні оповідань, поем, повістей, романів та драматичних творів.

Ким вона була — незрозуміло й досі. Французька «*Le Grande Encyclopédie Inventaire Raisonné des Sciences, des Letres et des Arts*» подає, що її вважають за італійку, доньку *Nani Marsigli de Sienne*, яку захопили пірати. Але тут же уточнено: «інші вважають, що вона була русинкою».

Угаремі. Худ. Філіппо Баратті (1868—1901).

Німецький історик Йоган Ульріх фон Валліх (1624 — 1673) в праці «*De Religione Turcica*» писав те саме і вказував дату — 1525 рік. А «*Roxelane*» «через руде волосся була названа». Але ця дата підважує всю решту інформації, бо у 1525 р. Роксоляна була вже матір'ю трійки дітей.

Коли вона народилася, невідомо, а дата її смерті коливається від 1558 до 1561 року.

Збереглося два її листи до короля Сигізмунда Августа з 1548—1549 років, підписані вони арабською: «*haseki sultan*», а на печатці імені нема. Хто писав ці листи — сама Роксоляна чи її секретар, — невідомо.

Першими про її руське походження почали писати венеційці. Зокрема Бертрандо Наваджеро вважав, що дружина Сулеймана — «*di natione russa*»,

а П'єтро Брагадіно — «*questa donna di nation Rossa*». Треба сказати, що в XIX сторіччі багато хто ще не відрізняв русинів від росіян, усіх їх називали Russe.

На портреті в султанському Палаці названо її *Rossa Solymani Uxor*. Її називали не тільки Роксолянню чи Рокселанню, але й Розаннюю.

Український історик Ярослав Кісь у дослідженні «Легенди і факти про Роксолянню» («Архіви України», 1970, № 6) писав,

що «сучасники називали її *Rossa, Russa, Rosa, Roxa*, Роксоляна. Німецький хроніст XVI ст. Лоніцерій називає її *Rossa*. Так само називає її, а також і Роксоляною, тогочасний німецький дипломат у Константинополі Бусбек. Італійський історик першої половини XVI ст. П. Джовіо називає її Роксоляною. Про українське походження Роксоляни говорить венеційський посол (1526 р.) П'єтро Брагадіно «*die natione Russa*», а також італійський дипломат у 1554 р. Доменіко Тревізано «*ed di Russia*» — «Вона

з Русі». Россою називає її найвищий тлумач Сулеймана II Ібрагім Бег, потурчений поляк.

Її українське походження підтверджують записи сучасника Михайла Литвина, зроблені у 1549—1551 рр.: «Так і тепер улюблена дружина турецького імператора, мати його старшого сина і спадкоємця була колись викрадена в нашій країні». Не заперечували цього історики-сходознавці А. Кримський, Гаммер, Йорга та ін. Правда, були спроби привласнити собі славетну султаншу французами та італійцями.

Назва Роксолянیا була відома ще в античну епоху — так іменували одне з племен Північного Причорномор'я. Назви Роксолянیا, Роксія зустрічаються часто в авторів XVI ст. і під ними розуміють «Червону Русь», територію

Руського і Белзького воєводств і частини Західного Поділля. Польський хроніст Б. Ваповський (1480—1535) називає Львів «центром Роксії». Кардинал Комендоні, який теж був на землях Польщі в XVI ст., називає Львів столицею Роксолянії. Цю думку підтверджує поетичний опис Червоної Русі польського письменника С. Кльоновича «Роксолянія». Якщо походження Роксоляни з українських земель підтверджують численні історичні аргументи, то про її походження з міста Рогатина говорить лише одне джерело — польський поет-історик С. Твардовський. У своїй поемі про посольство князя Криштофа Збараського до турецького султана Мустафи у 1621 р. Самуель Твардовський, член цього посольства, відводить дуже багато місця Роксоляні. Він перший називає її дочкою простого рогатинського попа, і це єдина згад-

ка, єдине джерело про її походження. Свою поетичну розповідь він ґрунтує на живій традиції — численних розповідях про Роксолянку, почутих ним у Стамбулі. Немає жодних підстав твердити, що Твардовський вигадав місце походження Роксолянки. Він не симпатизує їй, вважає підступною, порівнюючи з Федрою і Клеопатрою. «Одній Русинці вбогій, — пише він про Сулеймана, — дався водити за

Роксолана і султан. Худ. Антон Хікель (1780 р.).

ніс». Він весь час пише про неї, як про Русинку (п'ять разів) і лише раз називає Роксоляною. На вірогідність слів Твардовського у якійсь мірі вказують його відомості про інші історичні факти та події цього часу, які підтверджені дослідниками історії Туреччини XVI ст.».

Те, що ми зустрічаємо в художній літературі її нібито справжнє ім'я Настася Лісовська, не підтверджене жодними історичними джерелами. Це поки що літературна вигадка.

Сулейман Пишний на венеціанській гравюрі

Роксоляна могла потрапити в татарський полон між 1509 і 1516 рр., відтак її продали на невільницькому ринку Кафи. Вродливих полонянок, готуючи для гаремів, учили музики, танцю, різних наук та мов. Мабуть, якимись із цих талантів і полонила Роксоляна султана, бо великою вродою вона не вирізнялася. Але мала приємний характер, радісну вдачу. Недарма її звали *Churrem Haseki* — Радісною Султанкою, а в німецьких джерелах — *Die Russin Churrem* (Веселою Русинкою).

Сулейман в листах до польського короля називає свою дружину королівською сестрою: «Посол Твій Сталінський скаже тобі, в якому щасті бачив Твою сестру, а мою Дружину...» Очевидно, тут він натякав на походження з одної землі.

Польський письменник та історик Юліан Урсин Немцевіч (1757—1841), публікуючи листи Сулеймана, зробив таку примітку: «Ця сестра Сигізмунда I і дружина Сулеймана, була славетною Роксолянню, донькою попа з Рогатина. Французи оголосили її французенкою і на доказ цього створили про неї маленьку оперету. Однак ми маємо кращі докази, що вона була наша краянка, бо не оперета, а лист самого султана, давні перекази і саме ім'я Роксолянки свідчать, що була з Роксоляннії, тобто з давньої нашої Червоної Русі, Роксоляннією званої».

Немцевіч, щоправда, дійшов також висновку, що Сулейман недаремно назвав Роксолянню сестрою короля, бо, мабуть, сам і розголошував таку легенду про неї, щоб приховати її невольництво. Але це далеке від правди, бо

султани, починаючи від Баязіда II (1481—1512), брали собі в дружини ви-
нятково гаремових одалісок.

Пізніші історики уточнили, що лист султана був неправильно розтлума-
чений, і там не йшлося про Роксолян — сестру короля, а про дружину ко-
ролівського брата султана. Адже султан не раз назвав короля своїм братом.

Про рогатинське походження полонянки написав також Вацлав Рже-
вський (1785—1831), мандрівник і сходознавець, а від нього перейняв це
історик Гаммер. Власне, з його праці, виданої у 1828 р. (*J. Hammer. Geschichte
des Osmanischen Reiches*), світ довідався і змирився з тим, що Роксоляна не
італійка і не французка.

Правда, Роксоляну намагалися розтягнути й інші українські землі. Письменник Микола Лазорський (1884—1970), родом з Полтавщини, видав у Мюнхені роман «Степова квітка», де Роксоляна уже з Центральної України. Романтичний поет Маврикій Гославський (1802—1834) виводить її з Поділля. Мовляв, «Роксоляна, згідно місцевій традиції, мала бути донькою пароха з містечка Чемерівці на прізвище Лісовський».

І власне завдяки Гославському випірнуло те прізвище Лісовська.

Польський і український фольклорист Жегота Паулі писав у 1838 р., що С. Твардовський «застав ще про неї пам'ять у турків і зберіг нам, що була вона донькою руського священика з містечка Рогатин, де досі родинний її будиночок цікавим мандрівникам показують».

Звістка про будиночок належить до легенд, бо за ті триста років, які минули, Рогатин багато разів горів. В середині XIX ст. легенда Роксоляни розбагатіла ще й на її ім'я. Поляки найчастіше називали її Александрою, а українці — винятково Анастасією.

Історик Михайло Сокольницький, автор статті в турецькому історичному науковому часописі (*M. Sokolnicki. La Sultan Ruthene, «Belleten». Ankara. Nisan, 1959*), вважає, що священик Лісовський був греко-католицьким священиком. Після цього про батька Роксоляни, греко-католика, стали поширювати не тільки поляки, але й турецькі автори та західні історики (*N.R. Uçtum, Mührümah sultanların Polonya kralı II Zigmund'a yazdikları mektuplar, «Belleten». Ankara. 1980, t. 44, nr 176*).

«Мабуть, була донькою греко-католицького священика і називалася Александра Лісовська» (*S.A. Skillter, Khurrem, Encyclopédie de l'Islam, t. V, 1986*).

Треба однак зазначити, що окрім С. Твардовського жоден інший тогочасний польський посол не згадав про Роксоляну. Це доволі дивно, бо, описуючи султанський двір, ба навіть те, що вони чули про гареми, вони згадують про черкешенок і грузинок, але не згадують про русинку.

Турецький поет другої половини XVIII сторіччя Фазил Ендерумі (*enderum* означає частину палацу, де міститься гарем і скарбниця) в поемі «*Zenannate*» («Книга жінок») описує вади і переваги різноманітних жінок. Отже, француженки — «троянди зі срібними листками», але їх вплив на ро-

Гаремна сцена. Худ. Джованні Антоніо Гварді (1743 р.).

зум чоловіків «суперечить природній користі». Він не радить брати їх за дружин, бо вони люблять керувати. Росіянки зрадливі і підступні, а негритянки подобатися можуть тільки хтивому на збочення шаленцеві. Грузинки натомість «сповнені доброти і можуть прив'язати серце чоловіка». Про полонянок з Лехістану він писав: «Погляд ваш розпалює полум'я жаги навіть в серці пустельника, а ваші коси стають для нього опаскою замість пустельницького поясу. Жінки Лехістану — істоти, цілковито виняткові: обличчя їхні прекрасні, наче троянда, стан їхній стрункий, мов кипарис, коли вони йдуть, постава їх повна грації, коли говорять, вуста їхні повні солодкості, кожна з них в мистецтві кохання майстриня, бо душу свою віддає приятелеві, якого здобула для себе».

А в іншому творі — «*Chubannate*» («Книга прекрасних») він пише: «Прекрасні божества Лехістану є поразкою світу, неспокоєм багатьох, нещастям часу, коли стріли очей здатні прошивати нутрощі, меч в руці ні нащо непридатний; їхнє кам'яне серце м'якне для людей, а тому не ображайся на таку красу, яка викрадає серце».

В енциклопедії «*Larousse du XX siècle*» у статті «*Raxelane*» читаємо, що при-

Сулейман Пишний.
Худ. Мельхіор Лорис (XVI ст.).

казка «*Nez à ля Raxelane*» («ніс а-ля Роксоляна») означає «*nez retroussé*» («задертий ніс»).

Портрети Роксоляни дуже відрізняються між собою, і їхня автентичність не певна. Сучасники писали, що вона не була вродлива, а скорше мила й приваблива, називали її жінкою великого духу, а також хитрою і спритною. Ймовірно була бі-

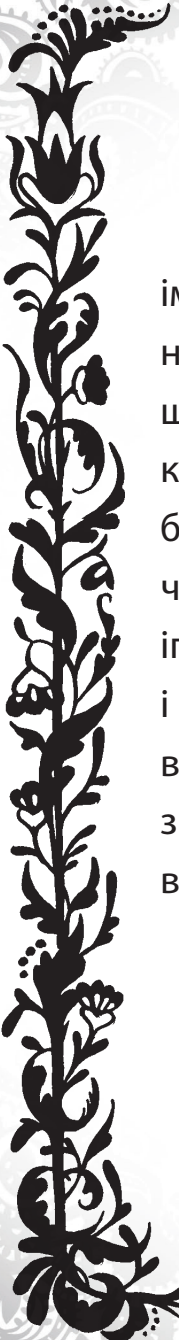
La Sultana Rossa. Тіціан (1550-мі pp.).

лявкою, що було рідкістю в тодішніх гаремах. Недарма її приписували здатність до чарів.

Сучасна письменниця Алев Літл Крутьє (*A. L. Croutier. Harem — Peçeli Dünya, Istanbul, 1990*) бачить її такою: «У неї класичні риси обличчя і блискотливе червоне волосся. У її очах видно глибину й інтелігентність. Роксоляна, будучи надзвичайним стратегом і політичною артисткою, як шаховий майстер розігрувала всілякі комбінації».

Польський історик Єжи Лонтка наводить опис англійського дипломата сера Джорджа Янга, який залишив важливе співвідношення з 1530 року: «Цього тижня в місті відбулася надзвичайна подія, що не зустрічалася в до-теперішній історії султанів. Великий султан Сулейман вибрав для себе як

імператрицю молоду русинку на ім'я Роксоляна і влаштував велике прийняття. Весілля відбулося в палаці Топкапи і затьмарило всі дотеперішні шлюбні забави. Надіслані подарунки було представлено людові. На прикрашених і освітлених уночі головних вулицях міста тривали бенкети і забави. Прикрашено бантами також будівлі і уможливлено людові прилучання до шлюбної забави. На трибунах, побудованих на майдані старого іподрому, з'явилися, одягнені в позолочені вбрання, султанка Роксоляна і інші палацові особи. Роксоляна разом з цілим гаремом стежила турнір, в якому брали участь християнські і мусульманські лицарі. Оглядали покази циркачів і фокусників, а також покази диких тварин. Продефілювали такі великі жирафи, що здавалося, що їх шиї сягнуть неба.

Та цим не завершилося. Сулейман, щоб довести Роксолянці своє прив'язання до неї, звільнив решту невільниць, а найгарніших видав заміж за пашів.

Цікаво, що на ту пору, коли відбулося це весілля у 1530 р., Роксоляна була вже матір'ю трьох наступників трону і однієї султанки. Пізніше вона народила ще двох синів. Згідно з правом, яке встановив Мехмет Завойовник, після смерті Сулеймана його наступник був зобов'язаний ліквідувати решту братів, щоб не спало їм на думку захопити трон. Наступником Сулеймана вважався його найстарший син, Мустафа, а це означало смерть для синів Роксоляни.

У цій ситуації кожна мати боролася б за життя своїх дітей. Якщо не всіх, то принаймні одного. З приводу цього збереглися записки венеційського по-

сла П'єтро Брагадіно, який описав сварку між двома султанками — Роксолянню і Гюльбахар (Весняна Троянда), матір'ю Мустафи, яка з ревнощів вцепилася Роксоляні у волосся і подряпала їй обличчя. Такі сцени в кожному гаремі відбувалися часто і не викликали якихось особливих рішень. Роксоляна повела себе нетипово — вона зачинилася у своїх апартаментах і не допускала султана, пояснюючи тим, що її обличчя спотворене. Жодні умовляння на неї не подіяли, ба навіть зажадала, щоб Сулейман зробив її єдиною дружиною і поділився владою.

Така сцена могла завершитися для неї доволі трагічно. Адже одну непокірну невільницю Гюльфем вже були задушили за наказом Сулеймана. Сталося це, щоправда, вже після смерті Роксоляни. Цього разу Сулейман, аби

Нова фаворитка. Худ. Франческо Хайес (1866 р.).

задобрити свою кохану, призначив Мустафу губернатором Маніси, видавши його зі столиці. Згідно з палацовим приписом, вирушила туди і його мати.

Після Мустафи і його матері найбільшим суперником Роксоляни був близький приятель султана, великий візир-паша Ібрагім, який власне й подарував йому Роксолянну. Він був Сулеймановим шваґром, бо одружився на його сестрі Хітіджі. Завдяки цьому здобув високі чини й маєтності. Роксоляна заздрила його впливу на Сулеймана і вирішила його усунути. Задля цього вона розпускала різні плітки і ширила неправдиві вісті. Однієї ночі, коли паша Ібрагім ночував у палаці, глухонімі вартові задушили його під час сну.

Невідомо, хто цей злочин спланував. Багато хто звинувачував Роксоляну, але вагомих доказів проти неї не знайдено.

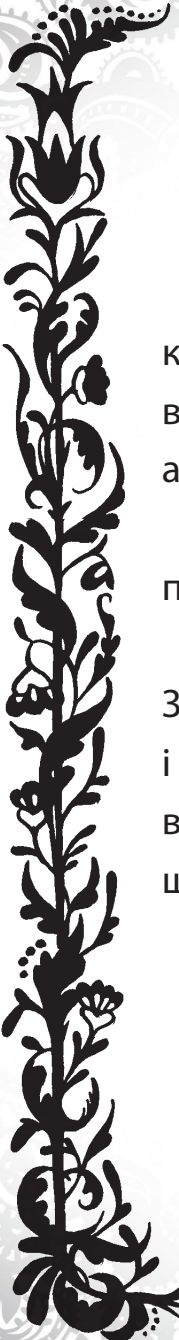
У 1541 році згорів Старий Палац, увесь гарем переселився до палацу Топкапи. Завдяки цьому Роксоляна опинилася ближче до влади. За якийсь час Сулейман звірився Роксоляні, що задумує збудувати новий палац. Відокремлення гарему від резиденції володаря не сподобалося Роксоляні і вона запропонувала замість палацу побудувати мечеть, яка б носила ім'я султана. Її план сподобався. Йшов 1549 рік. Будову доручили архітекторові Сінану, творцеві Блакитної Мечеті. Збоку постав мавзолей володаря, в якому спочити повинна була також Роксоляна.

З тих пір вона почала відігравати щораз більшу роль в житті султана. Один з австрійських послів так оцінив її вплив на Сулеймана: «Єдиною річчю, яку закинути можна султанові Сулейману, те, що він перебуває під надто великим впливом своєї дружини». Але італійський літописець де Зара писав: «Султан так кохає дружину і так сильно їй довіряє, що навіть його невільники дивуються цьому і казали навіть, що Роксоляна заворожила султана і що вона чаклунка. Через те армія і мешканці палацу не терпіли її, не любили також її дітей, але що султан жив тільки з нею, то ніхто не наважувався висловити свою думку. Я сам був свідком того, що ніхто добре не говорив про Роксоляну й не любив її дітей. Значно більше любили першого сина Сулеймана і його матір».

Роксоляна 32 роки керувала Сулейманом. Зі збережених в Архіві Топкапи їхніх любовних листів і віршів самого Сулеймана виникає, що то було повне духовно-фізичне кохання з обох сторін. У одному з листів з угорської кампанії Сулейман пише без орнаментів: «Я тужу за тобою, *Hurrem*. У моїх снах є ти, тільки ти». Ще краще висловлював це у віршах. Те саме писала й вона своєму коханому: «Мій коханий володарю, Найдорожчий Пане, душе моя». Під час довгої експедиції до Іраку Сулейман зимував в Алеппо. Роксоляна запевняла його у своєму коханні і прив'язанні. Писала, що час спливає їй у смутку й тюзі. «Тільки б Найвищий Бог дозволив мені побачити твоє найсвятіше обличчя».

Але Роксоляна не обмежувалася лише любовними компліментами, бо, коли султан перебував поза межами столиці, інформувала його про все, що відбувається у Стамбулі. Застерігала про те, що вісті з фронту запізнюються, а це недобре, бо тоді гору беруть чутки й плітки.

«Вона була справжньою імператрицею. Всі в Європі знали її владу», — переконує французький історик А. Рамбо.

Останні роки життя Роксоляна жертвувала на добродійну діяльність. Заснувала мечеть, ритуальний фонтан, безкоштовну їдальню, медресе і лікарню для жінок. Вона стала фундатором багатьох будівель не тільки в Стамбулі, але й в Анкарі, Мецці, Медіні, Єрусалимі, Адріанополі. Більшість з них збудував знаменитий архітектор Сінан. Для фінансування

Роксоляниних добродіянь Сулейман віддавав у її розпорядження багаті фонди і майно.

Роксоляна була щирою мусульманкою, вона суворо дотримувалася мусульманських законів і щодня по п'ять разів молилася до Аллаха. Що не чинила це з примусу, можна зрозуміти з іншого прикладу. Дружиною султана Абдул Гаміда I була французенка Еймі Дюбук де Рівера, яка була ревною католичкою, мала свою каплицю в гаремі, ба навіть заснувала католицький монастир і ширила французьку культуру. Перед смертю висповідалася у католицького монаха.

А що ж Роксоляна? Вона не тільки будувала нові мечеті, але й перетворювала на них християнські храми. І саме ця підприємлива галичанка ввела податок для християнських прочан, які провідували Гріб Господній у Єрусалимі.

А. Крутьє стосунки Сулеймана з Роксоляною зобразила так: *«Розмовляли між собою віршем, голос Роксоляни був як бринькання мечів і відголос гарматних куль на полі боротьби. Кануні знайшов у ній гідну для себе жінку. Не тільки вдовольняла його в ліжку, але й давала йому опору у справах державних. Також мали спільний смак в галузі мистецтва. Гарем вийшов з похмурих підземель і став центром прекрасних мистецтв».*

Роксоляна хворіла в останні роки життя. Невідомо на що. Хвороба посилилася в 1558 р., коли разом з султаном перебувала в Адріанополі. Померла вона у квітні 1558 р. в Константинополі і похована в мавзолеї біля мечеті Сулейманіє, яка збудована була на славу Сулеймана.

Після смерті Роксоляни султан продовжив добродійну діяльність, присвячену пам'яті дружини. Заснував і назвав її ім'ям багато різних об'єктів у цілій імперії. Фонд Роксоляни ще й у XVII ст. існував як заможна інституція.

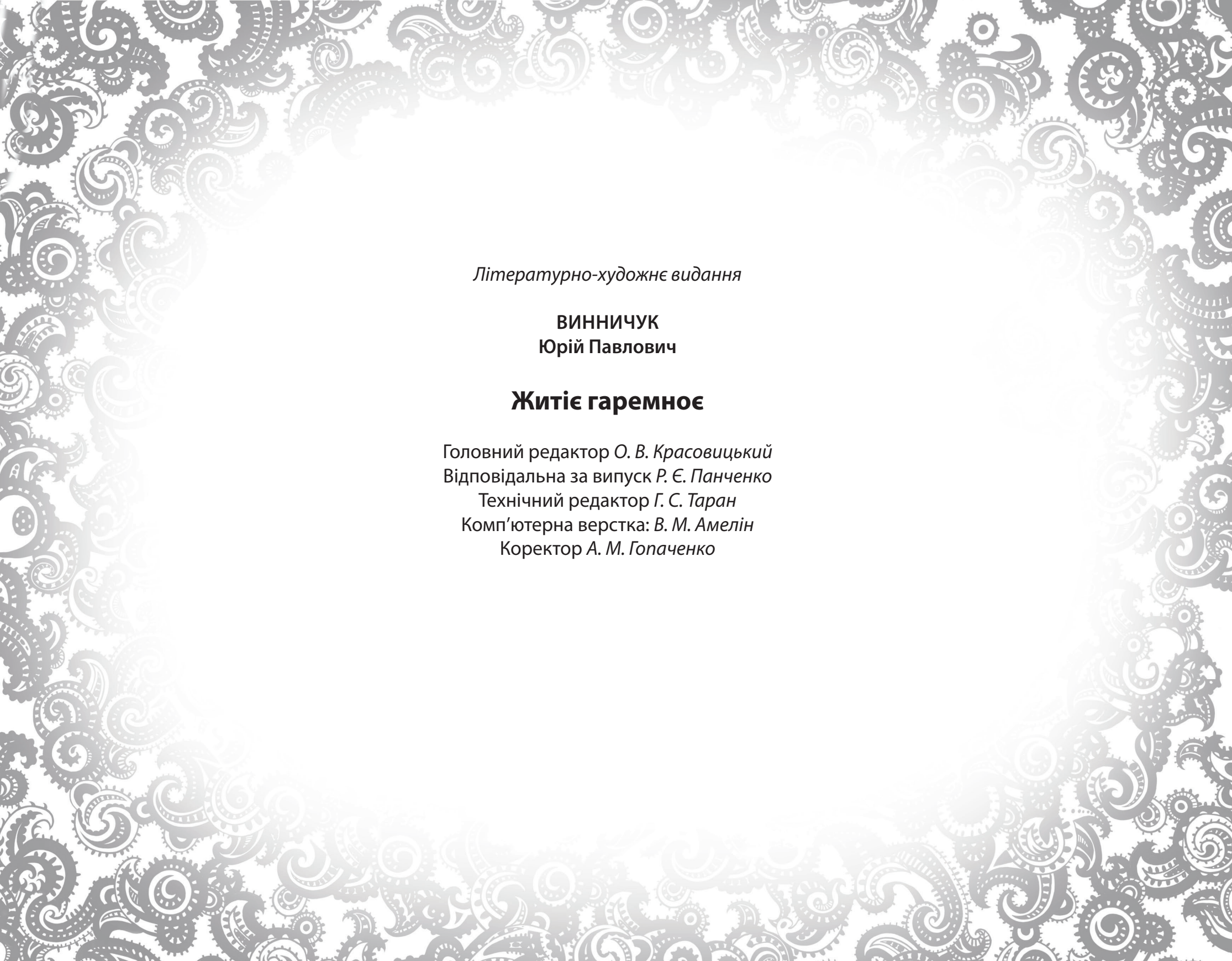

Зміст

ЗАСПІВ.....	3
ЖИТІЄ ГАРЕМНОЄ.....	7
1. О тім, як попала я до Константинополя.....	9
2. Як-єм побачилася з султаном.....	19
3. О понівеченню цноти.....	23
4. О забавах гаремних.....	36
5. О тім, що сербіянка вповіла.....	41
6. О забавах гаремних.....	65
7. О тім, яку пригоду пережила-м.....	70

8. О тім, як провідала мя королівська мати.....	76
9. Оповідь королівської матері	79
10. О тім, що я ся довідала з книги «Сад розкошей»	94
11. О тім, як-єм зазнала розкошей	100
12. Альтана любви.	108
13. О тім, як я стала Гассекі Гурем (Царицею Гарему).....	119
14. Як-єм ся кшталтувала далій	124
ДЕЩО З ІСТОРІЇ «ЖИТІЯ ГАРЕМНОГО»	129
Справжня історія Роксоляни	156

Літературно-художнє видання

ВИННИЧУК
Юрій Павлович

Житіє гаремнос

Головний редактор *О. В. Красовицький*

Відповідальна за випуск *Р. Є. Панченко*

Технічний редактор *Г. С. Таран*

Комп'ютерна верстка: *В. М. Амелін*

Коректор *А. М. Гоначенко*

Підписано до друку 07.10.2016. Формат 90x60 1/8.
Умов. друк. арк. 24,00. Облік.-вид. арк. 18,48.
Тираж 2500 прим. Замовлення №

ТОВ «Видавництво Фоліо»
Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи
до Державного реєстру видавців, виготівників
і розповсюджувачів видавничої продукції
ДК № 3104 від 22.05.2008 р.

61057, Харків, вул. Римарська, 21А

Електронна адреса:

www.folio.com.ua

E-mail: market@folio.com.ua

Інтернет-магазин www.bookpost.com.ua

Відруковано у ПРАТ «Харківська книжкова фабрика "Глобус"»
61012, м. Харків, вул. Різдяна, 11.
Свідоцтво ДК № 3985 від 22.02.2011 р.
www.globus-book.com